

Arrest

nr. 294 429 van 20 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. RAJA
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 mei 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 290 386 van 15 juni 2023.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WALPOT, die loco advocaat S. RAJA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 20 november 2022 aan op het Belgische grondgebied. Zij dient op 21 november 2022 een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Vingerafdrukkenonderzoek resulteert in een Eurodac-treffer voor illegale binnenkomst in de lidstaten via het grondgebied van Roemenië op 19 augustus 2022.

1.3. Op 5 januari 2023 wordt de overname van verzoekende partij gevraagd aan de Roemeense autoriteiten. Op 28 maart 2023 stemmen de Roemeense autoriteiten in met de terugname, waarna zij op 26 mei 2023 nog een correctie van hun akkoord toezenden.

1.4. Op 31 mei 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: W. (..)

voornaam: S. K. (..)

geboortedatum: (...)2004

geboorteplaats: Mulaylan

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Roemenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(1) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer W. S. K. (..), die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 21.11.2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor. Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 16.06.2006. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 20.12.2022 werd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid te Brussel een medisch onderzoek verricht om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op 20.12.2022 een leeftijd had van 20.6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. De op 21.11.2022 ingestelde voogdij werd bijgevolg opgeheven op 20.12.2022.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening EU (nr.) 603/2013 werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege een illegale binnenkomst in de lidstaten via het grondgebied van Roemenië op 19.08.2022.

De betrokkene werd gehoord op 21.04.2023 waar hij verklaarde een broer te hebben in België, W. N. K. (..) geboren in 1993 en woonachtig in Oostende, statuut onbekend. De betrokkene verklaarde verder geen familie in België of in een andere lidstaat te hebben. De betrokkene verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Tijdens dit persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene verklaarde in België om internationale bescherming te verzoeken omdat hij bij zijn broer wil zijn. Hij uitte zijn verzet tegen een overdracht aan Roemenië omdat hij geen opvang verkreeg en hij op straat moest verblijven. De behandeling in Roemenië was slecht. De betrokkene stelde dat hij 28 dagen in een gesloten centrum had verbleven. Hij verklaarde ze in het gesloten centrum met te veel in een kleine kamer moesten verblijven en dat de sanitaire omstandigheden er slecht waren. Hij verklaarde dat hij door de autoriteiten vervolgens naar een zaal werd gebracht waar ook criminelen waren. De betrokkene verklaarde niet thuis te horen in Roemenië, het is een onveilig land zonder regels voor vluchtelingen. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort en liet zijn taskara achter in Afghanistan. Een kopie van de taskara werd getoond, met nummer xxxxxxxx, afgegeven op 13/02/1395 volgens de Afghaanse kalender door BIZ.

De betrokkene verklaarde Afghanistan te voet te verlaten 2 of 3 dagen voor 15.08.2021 omwille van de Taliban. De betrokkene verklaarde ongeveer een maand te voet en per auto op doorreis te zijn in Iran. Vervolgens was de betrokkene een aantal maanden in Turkije. Hij verklaarde komende van Turkije het grondgebied van de lidstaten voor het eerst te betreden per boot op 19.08.2022 in Roemenië. De betrokkene verklaarde ongeveer 38 dagen in Roemenië te verblijven. De betrokkene verklaarde per vrachtwagen een doorreis te maken door de lidstaten naar Duitsland. Hij verklaarde 25 dagen in Duitsland in opvang te verblijven, waarna hij de trein naar België nam. De betrokkene verklaarde het grondgebied van België voor het eerst te betreden op 20.11.2022.

Op 05.01.2023 verstuurden wij een overnameverzoek naar de Roemeense instanties. De Roemeense instanties stemden op 28.03.2023 in met ons verzoek conform artikel 12(2) van Verordening (EU) nr.

604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Otopeni gelegen in Otopeni. De betrokkene is in Roemenië gekend als A., K. W. (...) geboren op (...)2004. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat vrienden hem hadden verteld dat indien hij een andere naam gebruikte, ze hem niet zouden kunnen terugvinden in de databanken bij het nemen van de vingerafdrukken. Op 26.05.2023 zonden de Roemeense instanties een correctie van hun akkoord, waarin ze lieten weten dat ze akkoord gaan met ons verzoek conform artikel 12(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 ("Ghezelbash") stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 ("Karim") stelde het HvJ-EU met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

De bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 zijn het instrument om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit impliceert dat maar één lidstaat verantwoordelijk kan zijn.

Artikel 12(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013 stelt dat indien de verzoeker houder is van een geldige verblijfstitel de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. De Roemeense instanties verklaarden dat de betrokkene een tolerated document werd uitgereikt. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde de verzoekers een tijdelijke verblijfskaart van de Roemeense instanties te hebben verkregen.

De Roemeense instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene over te nemen.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Roemenië.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr.604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Roemenië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Roemenië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Roemeense instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Roemenië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Hieromtrent dient tevens verwezen te worden naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Hoewel het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, zijn we van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Roemenië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Roemeense instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord 28.03.2023 hebben de Roemeense instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Roemenië. De betrokkene zal na overdracht in Roemenië een verzoek kunnen indienen. Zolang er geen uitspraak is in dit verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Roemeense grondgebied.

Roemenië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Roemenië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene uitte zijn verzet tegen een overdracht aan Roemenië. Hij verklaarde niet in Roemenië thuis te horen en hij diende er geen verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaarde dat Roemenië onveilig is en er geen regels zijn voor vluchtelingen. Hij verklaarde naar België te willen komen. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. We merken verder op dat Roemenië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Roemeense instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

De betrokkene verklaarde om internationale bescherming in België te verzoeken omdat hij een broer heeft die er woont. Met betrekking tot zijn in België verblijvende broer merken we op dat de betrokkene meerderjarig is en de in België verblijvende broer van de betrokkene ten overstaan van de betrokkene niet als "gezinslid" kan worden beschouwd, zoals omschreven in artikel 2, g), van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde een tijdelijke verblijfsvergunning van de Roemeense instanties te hebben ontvangen, maar dat hij het grondgebied voor een bepaalde datum moest verlaten. De betrokkene legde geen documenten voor, en kon niet bewijzen dat de Roemeense autoriteiten hem verzocht hebben het grondgebied te verlaten. We herhalen dat de betrokkene na overdracht aan Roemenië een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen. Zolang er geen uitspraak is in dit verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Roemeense grondgebied.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Roemenië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Roemenië (Felicia Nica, "Asylum Information Database – Country Report : Romania" – 2018 update, laatste update op 31.05.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/romania>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt geen melding gemaakt van problemen die personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Roemenië worden overgedragen zouden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. (AIDA-rapport p. 65-66).

Verzoekers die een verzoek stilzwijgend hebben ingetrokken door naar een andere lidstaat te trekken kunnen indien ze binnen de 9 maanden terugkeren hun oorspronkelijke verzoek verder zetten. Dit wordt niet gezien als een navolgend verzoek (AIDA-rapport p. 66).

De betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud eerst dat hij geen opvang kreeg en op straat moest verblijven, hij stelde later dat hij eerst 28 dagen in een gesloten centrum had gezeten. We wensen op te merken dat de regionale opvangcentra te Roemenië volgens het AIDA-rapport een totale capaciteit hebben van 1100 opvangplaatsen maar omwille van renovatie is Timisoara en Vasile Stolnicu werd de capaciteit in 2021 tijdelijk teruggebracht tot 751 plaatsen (uit te breiden met nog eens 210 plaatsen). Het rapport vermeldt dat het tot nu toe nog nooit is voorgevallen dat asielzoekers geen opvang kregen in Roemenië omwille van een tekort aan opvangplaatsen (AIDA-rapport p. 110: "There has not been a situation to date whereby asylum seekers were left without accommodation due to a shortage of places in the reception centres.").

We wensen verder op te merken dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende bij de bevoegde Roemeense instanties en derhalve niet ressorteerde onder de bepalingen van Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn. We zijn dan ook van oordeel dat het niet hebben van onderdak in die context uit hoofde van de Roemeense instanties geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Aida-rapport vermeldt dat de condities in de verschillende opvangcentra kunnen verschillen per regio, ze worden gemonitord door de ombudsman die de centra geregeld persoonlijk bezoekt maar die in 2021 bijna geen bezoeken heeft afgelegd. (AIDA-rapport p.110). Het rapport vermeldt verder dat de condities in de meeste opvangcentra door overbevolking achteruitgingen. Er werd dan ook besloten te starten met de renovatie van de opvangcentra, deze nam aanvang in 2021 in Boekarest (Vasile Stolnicu) en in Timisoara. (AIDA p. 12) Het AIDA-rapport stelt dat er eten wordt voorzien in de opvangcentra maar dat verzoekers ook zelf kunnen koken in de centra waar aparte keukens aanwezig zijn (AIDA p. 113).

De betrokkene verklaarde dat hij gedurende 28 dagen in een gesloten centrum verbleef, hij verklaarde niet waarom hij in een gesloten centrum werd geplaatst. Hij verklaarde dat de ze met te veel in een kleine ruimte werden ondergebracht en dat het toilet zich in diezelfde kamer bevond. Hij verklaarde dat hij door de Roemeense autoriteiten naar een zaal werd gebracht met criminelen. Het is onduidelijk of deze zaal zich evenzeer in het gesloten centrum bevond. Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers om internationale bescherming volgens de wet mogen worden vastgehouden in speciale detentie ruimtes ingericht in de regionale opvangcentra. Verzoekers worden enkel in gevangenis vastgehouden indien zij werden veroordeeld voor een strafbaar feit of indien zij werden veroordeeld tot een gevangenisstraf. Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers die in openbare opvangcentra in detentie worden geplaatst, gescheiden worden van de andere inwoners van het centrum. In de praktijk is deze scheiding niet altijd aanwezig, afhankelijk van het aantal beschikbare plaatsen en de praktische mogelijkheden van het centrum (AIDA p.138-139).

Het AIDA-rapport stelt dat iedere gedetineerde in het gesloten centrum zijn of haar eigen bed heeft en er over het algemeen voldoende ruimte is. Het AIDA-rapport maakt gewag van uitzonderlijke situaties waarbij verzoekers met matrassen op de grond werden gelegd omwille van overbevolking in de detentiecentra. Individuen worden op basis van geslacht, religie of nationaliteit in aparte kamers ondergebracht en staan zelf in voor het schoonmaken van de kamers en gemeenschappelijke ruimtes (AIDA p.142-143). Dat er in

uitzonderlijke gevallen sprake kan zijn van overbevolking in de centra is niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Roemenië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Roemenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Roemenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene stelde dat hij in goede gezondheid is. Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot gezondheidszorg in Roemenië wettelijk is gewaarborgd. Deze toegang behelst gratis basis gezondheidszorg, dringende medische zorgen in een ziekenhuis en gratis behandeling van acute én chronische aandoeningen die levensbedreigend zijn. Indien verzoekers ook bijdragen betalen aan de Roemeense ziekteverzekering dat hebben zij alle rechten op gezondheidszorg die een Roemeens staatsburger ook heeft. (AIDA p. 120-121). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Roemenië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot op heden bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Roemenië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Roemeense autoriteiten minstens 5 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Roemeense niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Roemenië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Roemeense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12() van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken de betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar De Roemeense autoriteiten."

1.5. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoekende partij tegen de bestreden beslissing heeft ingediend, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 290 386 van 15 juni 2023.

Thans vraagt de verzoekende partij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van de artikelen 3 en 8 juncto 13 van het EVRM, schending van artikel 4, 18 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, schending van artikelen 3, 5, 7, 12, 17, 18, 21, 23, 26 en 27 van de Dublin III-verordening, schending van de artikelen 6, 10, 11, 14-16 van de Procedurerichtlijn, schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van het Unierecht, en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsprincipe als beginselen van behoorlijk bestuur

Eerste onderdeel: geen geldig verzoek tot overname

Verwerende partij stelt dat Roemenië verantwoordelijk is voor het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op grond van artikel 12 (1) van de Dublin III Verordening omdat hij over een geldige verblijfstitel zou beschikken in Roemenië. Meer bepaald gaat het over een ‘tolerated document’.

Verzoeker wenst eerst uiteen te zetten wat dit ‘tolerated document’ inhoudt.

In artikel 102 van de Roemeense Vreemdelingenwet (stuk 5) kan het volgende gelezen worden met betrekking tot de ‘tolerated stay’:

1) Toleration of stay on the territory of Romania, further on called toleration, is the permission to stay on the territory of the country, granted by the Romanian Immigration Office to alien who do not have a right to reside and do not leave the territory of Romania for objective reasons, materialized by the issuance of a tolerance document.

(2) Objective reasons, in the meaning of this emergency ordinance, means such circumstances which are independent of the alien’s will, cannot be foreseen and removed, which do not allow the alien to leave the territory of Romania.

Een tolerated stay houdt dus een gedogenheid in om op het grondgebied te verblijven, dat wordt verleend door de Roemeense autoriteiten aan vreemdelingen die geen verblijfsrecht hebben en het grondgebied omwille van objectieve redenen niet kunnen verlaten:

“Aliens mentioned by Art. 102 (1) may be tolerated in following instances: when the Romanian Immigration Office determines that the aliens are temporarily unable to leave the territory of Romania for other objective reasons.”

Hoewel verzoeker niet weet op basis van welke exacte rechtsgrond hij gedoogd werd in Roemenië, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat bovenstaand artikel de toepasselijke rechtsgrond betreft. Verzoeker werd met andere woorden gedoogd op het Roemeens grondgebied omwille zijn (tijdelijke) onverwijderbaarheid naar Afghanistan.

Deze ‘tolerated stay’ is geldig voor 6 maanden en kan iedere keer worden verlengd zolang de oorzaken van onverwijderbaarheid van toepassing zijn:

“Tolerance shall be granted for a period up to 6 months which may be extended for new intervals of up to 6 months until the disappearance of the causes.”

In artikel 104 van de Roemeense Vreemdelingenwet (stuk 5) wordt er bepaald in welke gevallen er een einde komt aan het tolerated verblijf. Wanneer de vreemdeling Roemenië verlaat, wordt dit gedogen verblijf beëindigd:

“(1) Tolerance shall cease in the following situations:

(c) when the alien leaves Romania.”

In casu heeft verzoeker Roemenië verlaten wat betekent dat verzoeker niet beschikt over een geldige verblijfstitel in de zin van artikel 12(1) van de Dublin III Verordening.

Het verzoek tot overname door verwerende partij aan de Roemeense instanties – en bijgevolg het overname-akkoord – is gebaseerd op een foutieve toepassing van de Dublin III-Verordening.

Zoals bevestigd wordt door het Hof van Justitie van de Europese Unie moet een rechtsmiddel tegen een overdrachtsbesluit in toepassing van de Dublin III Verordening toezicht kunnen houden op de toetsing van de juiste toepassing van de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat (HvJEU, Mehrdad Ghezelbash t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-63/15, 7 juni 2016, §43-44):

“43 Dat de procedure voor de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat, aan de hand van de in hoofdstuk III van verordening nr. 604/2013 geformuleerde criteria, bij de toepassing van deze verordening centraal staat, wordt bevestigd door het feit dat volgens artikel 21, lid 1, ervan de lidstaat waarbij een verzoek om internationale bescherming is ingediend, een andere lidstaat slechts om overname kan verzoeken indien de eerste van deze lidstaten van mening is dat de tweede verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek. Voorts moet het verzoek tot overname ingevolge artikel 21, lid 3, van die verordening worden gestaafd met elementen aan de hand waarvan de autoriteiten van de aangezochte lidstaat kunnen nagaan of deze lidstaat op grond van de criteria van deze verordening verantwoordelijk is. Ook blijkt uit artikel 22 van verordening nr. 604/2013 dat het op een dergelijk verzoek te geven antwoord

moet berusten op een onderzoek van de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen aan de hand waarvan de criteria van hoofdstuk III van deze verordening kunnen worden toegepast.

44 Bijgevolg moet de verwijzing in overweging 19 van verordening nr. 604/2013 naar de toepassing van deze verordening in het kader van het in artikel 27, lid 1, ervan bedoelde rechtsmiddel tegen het overdrachtsbesluit, aldus worden begrepen dat deze met name ziet op de toetsing van de juiste toepassing van de in hoofdstuk III van deze verordening genoemde criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, daaronder begrepen het in artikel 12 van die verordening genoemde verantwoordelijkheids criterium.”

In casu is het duidelijk dat verwerende partij geen juiste toepassing heeft gemaakt van de Dublin III criteria. Verzoeker beschikt niet over een geldig verblijfsdocument waardoor Roemenië niet verantwoordelijk is op grond van artikel 12(1) van de Dublin III-Verordening.

Er werd geen geldig verzoek tot overname gericht aan de Roemeense autoriteiten en de termijn om een geldig verzoek tot overname te richten aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van artikel 21(1) van de Dublin III Verordening is dan ook verstreken. België is de verantwoordelijke lidstaat geworden ingevolge artikel 21(1) van de Dublin III Verordening.

Tweede onderdeel: tolerated document

Zoals reeds aangehaald oordeelt verwerende partij dat Roemenië de verantwoordelijke lidstaat is voor verzoekers verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 12(1) van de Dublin III Verordening. Verzoeker zou beschikken over een geldig verblijfstitel; een tolerated document.

Er werd reeds uiteengezet dat verzoeker niet over een geldig verblijfsdocument beschikt en dat verwerende partij geen juiste toepassing heeft gemaakt van de Dublin III criteria.

Verzoeker zette reeds uiteen wat een ‘tolerated stay’ inhoudt. In het rapport “2022 Country Reports on Human Rights Practices: Romania” kan hierover het volgende gelezen worden:

“The government may grant “tolerated status” to persons who do not meet the requirements for refugee status or subsidiary protection, but who cannot be returned for various reasons. These reasons include cases in which stateless persons are not accepted by their former country of habitual residence or in which the lives or well-being of returnees could be at risk. Persons with “tolerated status” have the right to work but not to benefit from any other social protection or inclusion provisions, and the government may restrict their freedom of movement to a specific region of the country.”

Verzoeker kwam met andere woorden, volgens de Roemeense autoriteiten, niet in aanmerking voor de internationale beschermingsstatus waardoor hij een tolerated stay toegewezen kreeg omwille van de onverwijderbaarheid naar Afghanistan. Dit verblijf kan, zoals reeds aangehaald, ook worden beëindigd wanneer de objectieve redenen op basis waarvan een ‘tolerated stay’ werd toegekend, niet meer van toepassing zijn. Er was (en is) voor verzoeker in Roemenië geen vooruitzicht op een internationale beschermingsstatus. Verzoeker kon niet constant in onzekerheid leven met de vrees dat elke 6 maanden dit verblijf herzien zal worden of wanneer er geoordeeld zou worden dat de onverwijderbaarheid niet meer bestaat, zou verzoeker gerepatriëerd kunnen worden naar Afghanistan. Het is met andere woorden logisch dat verzoeker niet verder in Roemenië verbleef maar vluchtte naar België - waar ook zijn broer wettelijk verblijft - wanneer er voor verzoeker geen vooruitzicht is op een internationale beschermingsstatus.

Er dient ook naar de inhoud van de toleration status gekeken worden. In het rapport van de ambassade van de Verenigde Staten in Roemenië wordt uiteengezet dat mensen met een tolerated status geen enkele sociale bescherming genieten. Bovendien mogen de Roemeense autoriteiten verzoekers vrijheid van beweging inperken:

“Article 104 (7). Tolerance has territorial validity limited to the competence area of the group of the Romanian Immigration Office which granted it and any travel outside such area shall be allowed only with a prior approval.”

Onderdeel 3: leeftijdtest

Verzoeker werd onderworpen aan een leeftijdtest waarna hij meerderjarig werd verklaard en geen voogd werd toegewezen. Er werd beroep aangetekend tegen deze leeftijdsbeslissing.

De medische leeftijdtest op grond waarvan verzoeker zijn leeftijd werd aangepast, is bijzonder onnauwkeurig en de legitimiteit van dergelijke onderzoeken wordt fel betwist:

“[Het Europese Parlement] betreurt het dat de medische technieken die in sommige lidstaten worden gehanteerd om de leeftijd vast te stellen ongepast en opdringerig zijn en trauma’s kunnen veroorzaken, betreurt het eveneens dat sommige, op botontwikkeling of gebitsmineralisatie gebaseerde methodes omstreden blijven en een grote foutenmarge kennen; verzoekt de Commissie om in de strategische richtsnoeren op beste praktijken gebaseerde gemeenschappelijke normen op te nemen voor de methode

waarmee de leeftijd wordt bepaald, waarbij deze beoordeling multidimensionaal en multidisciplinair moet zijn en door onafhankelijke, gekwalificeerde beroepsbeoefenaars en deskundigen uitgevoerd moet worden op een wetenschappelijke, veilige, gender- en kindvriendelijke en eerlijke manier, met bijzondere aandacht voor meisjes; herinnert eraan dat de leeftijdsbepaling moet worden verricht onder eerbiediging van de rechten en fysieke integriteit van het kind en van de menselijke waardigheid, en dat minderjarigen altijd het voordeel van de twijfel gegeven moet worden; wijst er tevens op dat medische onderzoeken alleen moeten worden uitgevoerd wanneer andere beoordelingsmethodes zijn uitgeput en dat het mogelijk moet zijn om tegen de uitkomsten van deze beoordeling in beroep te gaan; looft de werkzaamheden van EASO op dit vlak, en is van mening dat deze aanpak voor alle minderjarigen zou moeten worden veralgemeend.” (Resolutie van het Europese Parlement van 12 september 2013 over de situatie van niet-begeleide minderjarigen in de Europese Unie (2012/2263(INI))

Het VN-Comité voor de Rechten van het Kind dat toeziet op de naleving van het Kinderrechtenverdrag heeft gesteld dat om een geïnformeerde inschatting van de leeftijd van een minderjarige te maken Staten gebruik moeten maken van een multidisciplinair team dat rekening houdt met de fysieke en psychologische ontwikkeling van kinderen. Medische testen zouden moeten geweerd worden gelet op hun onnauwkeurigheid. Beslissingen moeten daarenboven aanvechtbaar zijn in beroep:

“To make an informed estimate of age, States should undertake a comprehensive assessment of the child’s physical and psychological development, conducted by specialist paediatricians or other professionals who are skilled in combining different aspects of development. Such assessments should be carried out in a prompt, child-friendly, gendersensitive and culturally appropriate manner, including interviews of children and, as appropriate, accompanying adults, in a language the child understands. Documents that are available should be considered genuine unless there is proof to the contrary, and statements by children and their parents or relatives must be considered. The benefit of the doubt should be given to the individual being assessed. States should refrain from using medical methods based on, inter alia, bone and dental exam analysis, which may be inaccurate, with wide margins of error, and can also be traumatic and lead to unnecessary legal processes. States should ensure that their determinations can be reviewed or appealed to a suitable independent body.” (Joint General Comment No. 4 of the CMW and No. 23 of the CRC in the context of International Migration: States parties’ obligations in particular with respect to countries of transit and destination, CRC/C/GC/23, 16 Nov 2017, §4).

Vrije vertaling: Om een geïnformeerde inschatting te maken van leeftijd moeten Staten een omvattend inschatting maken van de fysieke en psychische ontwikkeling van het kind, uitgevoerde door gespecialiseerde pediaters en andere professionelen die vaardig zijn in verschillende aspecten van ontwikkeling samen te brengen. Dergelijke inschattingen moeten gebeuren in een kindvriendelijke, gendersensitieve en cultureel geschikte wijze, met inbegrip van interview van kinderen en waar toepasselijk volwassenen die hen vergezellen, in een taal die het kind begrijpt. Documenten moeten als authentiek gezien worden indien het tegendeel niet bewezen wordt en verklaringen van kinderen, ouders of verwanten moeten in rekening gebracht worden. Het voordeel van de twijfel moet gegeven worden aan het individu waarvan de leeftijd wordt geschat. Staten moeten zich onthouden van het gebruik van medische methodes, zoals beenderonderzoek en tandenonderzoek, gezien dit onnauwkeurig kan zijn, met grote foutenmarges, en onnodig traumatiserend kan zijn en kan leiden tot onnodige juridische procedures. Staten moeten verzekeren dat hun beslissingen kunnen aangevochten worden voor een geschikt onafhankelijk lichaam.

Ook het Europees Comité voor Sociale Rechten is deze visie toegedaan en meent ook dat de leeftijdstest op basis van botscans ongepast en onbetrouwbaar is:

“113. In conclusion, the Committee considers that medical age assessments as currently applied can have serious consequences for minors and that the use of bone testing to determine the age of unaccompanied foreign minors is inappropriate and unreliable. The use of such testing therefore violates Article 17§1 of the Charter.” (ECSR, European Committee for Home-Based Priority Action for the Child and the Family (EUROCEF) v. France, complaint no. 114/2015, 24/01/2018).

Vrije vertaling: Concluderend beschouwt het Comité dat medische leeftijdstesten zoals momenteel toegepast ernstige gevolgen kunnen hebben voor minderjarigen en dat het gebruik van bottesten om de leeftijd te bepalen van NBMV’s ongepast en onbetrouwbaar is en bijgevolg art. 17, §1 van het Charter schendt.

In de EASO richtlijnen voor leeftijdsinschattingen wordt er gewezen op de voorrang die psycho-sociale tests genieten op medische tests (stuk 2, pg. 32-33), en wordt erop gewezen dat volgens Schmeling ea om accuraatheid na te streven een test moet voldoen aan deze minimumvoorwaarden (stuk 2, pg. 34-35):

1. Voldoende grote vergelijkingsgroep
2. Vastgestelde leeftijden van geteste personen
3. Uniforme verdeling van leeftijden,
4. Scheiding per geslacht
5. Details van onderzoeksdatum

6. Duidelijke definitie van bestudeerde karakteristieken
7. Exacte beschrijving methodologie
8. Details van de referentie populatie bepaald op genetisch geografische oorsprong
9. Socio-economische status
10. Gezondheid
11. Etc.

Het VN Kinderrechtencomité, heeft vastgesteld dat de 3-delige leeftijdtest die specifiek in België gehanteerd wordt intrusief en onnauwkeurig is en dat de beroepsprocedure geen effectief rechtsmiddel uitmaakt (Committee on the Rights of the Child, Concluding observations on the combined fifth and sixth periodic reports of Belgium, CRC/C/BEL/CO/5-6, 28 February 2019, §§41-42).

“41. (...) The Committee is, however, concerned that, reportedly:

(a) The three-phase test used to determine the age of unaccompanied children is intrusive and unreliable, and that the appeal procedure lacks effectiveness;” 42. With reference to the Committee’s general comment No. 6 (2005) on the treatment of unaccompanied and separated children outside their country of origin, the Committee recommends that the State party:

- Develop a uniform protocol on age-determination methods that is multidisciplinary, scientifically-based, respectful of children’s rights and used only in cases of serious doubt about the claimed age and in consideration of documentary or other forms of evidence available, and ensure access to effective appeal mechanisms;”

Gezien de beroepsprocedure bij de Raad van State door het VN-kinderrechtencomité als niet-effectief wordt beschouwd, gezien in een dergelijke procedure enkel wordt geoordeeld of de Voogdijwet werd gerespecteerd en de opportuniteit en nauwkeurigheid van de test niet beoordeeld worden, gelet op het feit dat de Nederlandstalige Raad van State zelden tot nooit een dergelijke beslissing van de Dienst Voogdij vernietigt, en gezien het beroep niet schorsend werkt en de procedure meer dan een jaar in beslag kan nemen, kan er niet gesteld worden dat verzoeker over een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 27 van de Dublin III Verordening en artikel 47 van het Handvest beschikt tegen de beslissing van de Dienst Voogdij of hij in aanmerking komt voor de bijstand van een voogd, terwijl deze beslissing geleid heeft tot de bestreden beslissing en de bestreden beslissing onder meer bepaalt of artikelen 6 en 8 van de Dublin III Verordening toegepast moeten worden.

De Dublin III Verordening voorziet niet in bepalingen met betrekking tot het afnemen van medische leeftijdtests. De herschikte Procedurerichtlijn doet dit wel, in artikel 25 van die richtlijn, maar dat is enkel in het kader van de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

Het is niet de bedoeling van de Uniewetgever geweest, de rechtsbescherming van asielzoekers op te offeren aan het vereiste dat asielverzoeken snel worden afgehandeld (HvJ 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, punt 48; HvJ 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, punten 56-57). De aanvechtbaarheid vindt steun in rechte in het Europees recht, met name in artikel 27, lid 1 van de Dublin III-verordening, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verder kant het Hof zich in punt 53 van het arrest Ghezelbash duidelijk tegen een restrictieve uitlegging van de omvang van het in artikel 27 van de Dublin III-verordening bedoelde rechtsmiddel “doordat aan de andere bij verordening nr. 604/2013 aan de asielzoeker verleende rechten hun nuttige werking zou worden ontnomen.” Uit de rechtspraak van het Hof volgt bijgevolg dat artikel 27, lid 1 van de Dublin III-verordening betrekking moet hebben op de eerbiediging van de procedurele waarborgen die in de verordening zijn vervat (o.m. HvJ 26 juli 2017, Mengesteab, C-670/16, punten 44-48; HvJ 25 oktober 2017, Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-201/16, punt 38).

De beroepsprocedure tegen de beslissing van de Dienst Voogdij met betrekking tot het recht hebben op een voogd bij de Raad van State is niet schorsend en werd door het VN Kinderrechtencomité niet-effectief genoemd. Het is geen effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 27 van de Dublin III Verordening.

Op basis van het leeftijdsonderzoek wordt verzoeker als een meerderjarige behandeld, hetgeen een essentiële bouwsteen uitmaakt voor de bijlage 26quater, het overdrachtsbesluit. Indien verzoeker noch via het beroep dat openstaat tegen het overdrachtsbesluit, noch via het beroep dat openstaat tegen het leeftijdsonderzoek de correctheid van de inschatting van zijn leeftijd kan aanvechten, beschikt hij niet over een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 27 van de Dublin III Verordening en artikel 47 van het Handvest.

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, bepaalt het volgende: “§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van

ationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, §3.”

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet is opgenomen onder Titel III, hoofdstuk 1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende – bij de voormelde wet van 24 februari 2017 gewijzigde – opschrift draagt: “Recht om te worden gehoord, motivering en kennisgeving van de administratieve beslissingen en beroepen.” Uit de parlementaire voorbereiding met betrekking tot de voormelde wetswijziging wordt gesteld dat de bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet “ertoe (strekken) sommige procedurele waarborgen die aan de vreemdelingen zijn toegekend, te verduidelijken. Het is om die reden dat het opschrift van titel III en zijn hoofdstuk I is aangepast.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 43). Er wordt tevens verwezen naar het arrest Boudjlida waarin, zoals hoger reeds toegelicht, het Hof uitlegt dat de verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, het uitvloeisel vormt van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging. Het is zodoende duidelijk dat de wetgever, met de wijziging van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voor ogen heeft gehad om in de Belgische rechtsorde een weerspiegeling op te nemen van het Unierechtelijk beginsel van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat onder meer de verplichting omvat om de beslissingen te motiveren. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet betreft een nationaalrechtelijke bepaling die het bestuur ertoe verplicht om dergelijke individuele beslissingen met redenen te omkleden en om de feiten die deze beslissingen rechtvaardigen te vermelden. Het is een algemeen in de rechtspraak en in de rechtsleer erkend principe dat formeel motiveren een geschrift vereist (RvS 12 januari 1993, nr. 41.567, JT 1993, 474, noot D. Lagasse; RvS 13 augustus 2015, nr. 232.042; RvS 15 januari 2016, nr. 233.486; RvS 30 juni 2016, nr. 235.278).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Hoewel verzoeker verwerende partij op de hoogte bracht van het beroep tegen de leeftijdsbeslissing (op 8 mei 2023, stuk 3) die hem meerderjarig verklaarde, werd hier geen rekening mee gehouden door verwerende partij.

Onderdeel 4: systematische tekortkomingen

Verzoeker betwist dat Roemenië verantwoordelijk zou zijn voor zijn asielerzoek. De Roemeense asielerprocedure kent namelijk systematische tekortkomingen die het recht op asiel conform artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de EU ernstig ondermijnen.

Artikel 3(2) lid 2 Dublin III-Verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielerprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Artikel 3 van het EVRM, dat correspondeert met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het

land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Bovendien moet dit onderzoek volgens het EHRM, gezien de delicate en evolutieve situatie in Roemenië, met grote voorzichtigheid gebeuren en op basis van een volledige, rigoureuze en geactualiseerde informatie (EHRM, 4 november 2014, arrest Tarakhel t. Zwitserland).

Uit het meest recente AIDA-rapport over Roemenië blijkt dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen er systeemfouten bevatten in de zin van artikel 3(2) van de Dublin III-verordening die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen.

Uit het AIDA-rapport blijkt dat dit des te meer het geval is wanneer het verzoekers om internationale bescherming uit Afghanistan gaat.

Het AIDA-rapport meldt echter dat een meerderheid van de asielaanvragen wordt behandeld in de versnelde procedure en dat veel Afghaanse asielzoekers hun asielaanvraag als manifest ongegrond worden beschouwd wanneer ze economische redenen invoeren, zelfs al roepen ze eveneens een vrees voor de Taliban in:

“Accelerated procedure: the number of asylum applications assessed in accelerated procedures in 2021 increased to 1,968 compared to 885 in 2020, and 315 in 2019. Asylum applications of Afghan nationals were also assessed in an accelerated procedure until August 2021.” (AIDA-rapport 2021, p. 12)

“Somcuta Mare: There were many cases assessed in accelerated procedures in 2021. Asylum seekers in these cases were from Pakistan, Algeria, Tunisia, India, Bangladesh, Sri Lanka, Iran, Eritreea, Guinea, Egypt, Libya, but also from Afghanistan. Around 16 claims made by Afghan nationals had been assessed in an accelerated procedure as of August 2021. The JRS representative reported also that an Afghan asylum seeker was assessed in an accelerated procedure in August 2021, however he was granted subsidiary protection by the court. The JRS representative reported that she lodged more appeals against decisions issued in the accelerated procedure than in the regular procedure.” (AIDA-rapport 2021, p. 73, eigen benadrukking)

“Timișoara: According to the director of the Regional Centre of Timișoara, 1500 asylum applications made by nationals of Morocco, Algeria, Tunisia, Pakistan, India and Afghanistan were assessed in an accelerated procedure in 2021 (the Afghan applications were from the beginning of 2021). This is a considerable increase compared to last year when 260-270 applications were reported.” (AIDA-rapport 2021, p. 73, eigen benadrukking)

“Rădăuți: asylum applications made by nationals of Iraq, Bangladesh, Pakistan and Afghanistan (up until August 2021), Somalia (only men) were assessed in accelerated procedures. They invoked economic reasons, but also the insecurity in their country of origin.” (AIDA-rapport 2021, p. 73, eigen benadrukking)

“Bucharest: [...] Also the majority of applications made by Afghan nationals at the beginning of 2021 were processed in an accelerated procedure. The director of Vasile Stănilcu also confirmed that Afghan nationals were assessed in an accelerated procedure.” (AIDA-rapport 2021, p. 73, eigen benadrukking)

In de versnelde procedure wordt in Roemenië geen grondig onderzoek naar de asielmotieven van de asielzoeker. Er wordt tijdens het interview enkel nagegaan of de “safe third country concepts” van toepassing zijn:

“Pursuant to Article 97¹ of the Asylum Act, the applicant is given the opportunity to present, in an interview, his or her personal situation in order to determine whether the safe country concepts are applicable. The responsible authority is IGI-DAI. The law does not prescribe specific requirements for the interview as part of the admissibility assessment.

An inadmissibility decision on first country of asylum, European safe third country or safe third country is issued without a substantive examination of the applicant's request and shall be communicated under the general provisions of the law.²⁶² After communicating the decision, IGI-DAI informs the authorities of the European safe third country or, as the case may be, of the safe third country, in the language of that country, that the applicant's application has not been assessed on the merits.” (AIDA-rapport 2021, p. 68, eigen benadrukking)

Ook is het zo dat in het geval van een versnelde procedure een verzoeker om internationale bescherming de hele periode in detentie kan gehouden worden totdat de asielprocedure niet wordt afgesloten:

“Whereas prior to 2015 the Aliens Ordinance required the release of the foreigner from detention as soon as a first application for international protection was lodged, the law now prescribes that an asylum seeker is only released when he or she is granted access to the regular procedure. Therefore, if they are assessed in an Accelerated Procedure, they will stay in detention until the asylum procedure is concluded. If the application is rejected and the asylum seeker lodges an appeal, he or she shall remain in detention while the appeal is examined. When the applicant makes a subsequent application, detention ceases on the date he or she is granted access to the new procedure.⁵³⁵ If the application is rejected and the asylum seeker lodges an appeal, he or she shall remain in detention while the appeal is examined.” (AIDA-rapport, pg. 135)

Het gaat met andere woorden om systematische tekortkomingen in de asielprocedure in Roemenië, in het bijzonder voor Afghaanse vluchtelingen zoals verzoeker.

Uit het AIDA-rapport blijkt dan ook dat de erkenningsratio in Roemenië voor Afghanen bijzonder laag is. In 2020 werd slechts aan 8 (0,3 %) Afghanen de vluchtelingenstatus toegekend en aan 25 (1,1 %) de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl aan 342 Afghanen internationale bescherming werd geweigerd (exclusief diegenen die een niet-ontvankelijkheidsbeslissing kregen). (AIDA-rapport 2020, p. 7) In totaal werd in 2020 met andere woorden aan 1,4 % van de Afghaanse asielaanvragers internationale bescherming toegekend in een procedure ten gronde. Volgens de cijfers of de website van het CGVS was dit in België over dezelfde periode 32,9 %.

In 2021 lagen der erkenningspercentages van Afghanen in Roemenië al wat hoger, maar nog steeds ver beneden de percentages in België. In 2021 werd aan 165 (12 %) Afghanen de vluchtelingenstatus toegekend en aan 17 (1,2 %) de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl aan 1,205 Afghanen internationale bescherming werd geweigerd (exclusief diegenen die een niet-ontvankelijkheidsbeslissing kregen). (AIDA-rapport 2021, p. 8) In totaal werd in 2021 met andere woorden aan 13,2 % van de Afghaanse asielaanvragers internationale bescherming toegekend in een procedure ten gronde. Volgens de cijfers of de website van het CGVS was dit in België over dezelfde periode 75, 8 %.

Het erkenningspercentage in Roemenië voor Afghaanse asielaanvragers lag in 2020 met andere woorden meer dan 23 (!) keer lager dan in België. In 2021 lag het erkenningspercentage 5,7 keer lager in Roemenië.

Hoewel het niet abnormaal is dat de cijfers enigszins verschillen van lidstaat tot lidstaat, is een dergelijk groot verschil moeilijk anders te verklaren dan door systematische tekortkomingen in de Roemeense asielprocedure ten aanzien van Afghaanse verzoekers tot internationale bescherming. Het is een duidelijke indicatie van het feit dat de asielaanvragen van Afghanen in Roemenië niet ernstig onderzocht worden en voorbarig worden afgewezen.

Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan zal om die reden bij een terugkeer naar Roemenië hoogstwaarschijnlijk in een versnelde procedure terecht komen, waar er geen grondig onderzoek zal gevoerd worden naar zijn asielmotieven.

Deze werkwijze van de Roemeense asielinstanties is vanzelfsprekend manifest in strijd met de Europese regels betreffende de asielprocedure.

Artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de EU bepaalt het volgende:

Asielrecht

“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.”

De handelswijze van de Roemeense autoriteiten ondermijnt dit grondrecht volledig door asielverzoeken van Afghanen met vrees voor de Taliban onontvankelijk te beschouwen wanneer ze daarnaast ook verwijzen naar de erbarmelijk economische omstandigheden waarin het land zich bevindt.

De Procedurerichtlijn schrijft bovendien voor dat lidstaten werkelijke toegang moeten verlenen tot de asielprocedure (artikel 6 Procedurerichtlijn), dat asielzoeker recht hebben op een individueel, objectief en onpartijdig onderzoek naar hun asielmotieven (artikel 10 Procedurerichtlijn), dat asielzoekers recht hebben op informatie in een taal die ze begrijpen (artikel 11 Procedurerichtlijn), dat asielzoekers recht hebben op een persoonlijk interview over de grond van hun aanvraag (artikelen 14-16 Procedurerichtlijn). Elk van deze rechten worden door de Roemeense autoriteiten met de voeten getreden. Wanneer een gebrek aan tolken er voor zorgt dat asielverzoeken in het Roemeens worden ingediend, lijkt het erop dat de Roemeense asielinstantie zelf de pen vasthouden bij de aanvraag. Wanneer daar bovendien economische motieven aan toegevoegd worden die er voor zorgen dat het verzoek als onontvankelijk wordt beschouwd, zelfs al wordt daarnaast een vrees voor de Taliban aangehaald, is dit erg problematisch en kan men onmogelijk spreken van een individueel, objectief en onpartijdig onderzoek.

Die onterechte niet-ontvankelijkheidsbeslissing ontnemt de asielzoeker het recht om zijn motieven ten gronde uiteen te zetten in een uitgebreid interview.

4. Verzoeker zal tijdens de asielprocedure ook niet altijd een tolk ter beschikking hebben. Het gebrek aan en de kwaliteit van tolken in de Roemeense asielprocedure is een systematisch probleem:

“Interpretation: The availability and quality of interpretation has remained an issue.” (zie AIDA-rapport 2021, p. 12)

“Quality and conduct

A number of problems regarding the quality of the interpretation and conduct of interpreters has been reported. Interpreters are not sufficiently trained and, therefore, they are not impartial. Related problems were also pointed out:

- *Some interpreters have private conversations with the asylum seeker and do not translate the conversation, or they express emotions;*
 - *Asylum seekers complained about an interpreter, who made comments during the personal interview like: “more briefly, I do not have all day at your disposal”, he selected the documents that the asylum seeker should present at IGI-DAI, and translated only a summary of what is written on the page and not the whole interview (question and answer). Even though the asylum seekers wanted to be assisted by the legal counsellor during the interview, the interpreter told them that “the presence of the legal counsellor is not necessary because you will be granted a form of protection anyway”.* (zie AIDA-rapport 2021, p. 41)
- “In Șomcuta Mare, it was reported that interpreters are not professionally trained on asylum issues. An asylum seeker complained that the interpreter interfered with the interview and he was striking the table with his fist. The JRS representative reported that she attended an interview through video conference and she observed that the interpreter was relaying less than the asylum seeker was saying. In this case the transcription was sent via email. It was noted that the majority of asylum seekers complain that essential facts that they stated during the interview are not mentioned in the transcript.”* (zie AIDA-rapport 2021, p. 41)

Het is echter van cruciaal belang dat verzoeker zich verstaanbaar kan maken en alles kan begrijpen zodat er een correct beslissing kan genomen worden op basis van zijn asielrelaas.

5. Bovendien worden verzoeken in het Roemeens (!) ingediend en daarbij worden vaak socio-economische redenen opgegeven:

“In general, the asylum applications are filled in Romanian and the given reasons in the application are socio-economic.” (AIDA-rapport 2021, p. 27)

Er is dus een reële kans dat bij de asielaanvraag in Roemenië economische motieven werden opgegeven zonder dat verzoeker hiervan op de hoogte zal zijn. Zoals hoger aangegeven worden deze economische motieven, zelfs wanneer ze samen met andere motieven worden ingeroepen, gebruikt om de asielaanvraag in versnelde procedure te behandelen waardoor verzoeker zijn asielmotieven niet grondig onderzocht zullen worden.

6. Verwerende partij maakt zich in de bestreden beslissing schuldig aan een selectieve en te optimistische lezing van het AIDA rapport.

In het meest recente AIDA rapport wordt er gesteld dat er in 2020 geen bezoeken werden uitgevoerd aan de opvangplaatsen door de Ombudsman (AIDA-rapport, pg. 110) waardoor er dus ook geen conclusies kunnen getrokken over de huidige omstandigheden in de opvangcentra. Verzoekers verklaringen over het gebrek aan hygiëne, het gegeven dat het toilet zich in dezelfde ruimte bevond en het met te veel mensen in een kleine ruimte moeten slapen zijn dus opnieuw aannemelijk. Verwerende partij had hier rekening mee moeten houden.

De opvangomstandigheden in Roemenië blijven verslechteren. De hygiëne is er vaak erg slecht door het te hoge aantal vluchtelingen. Het volgende kan gelezen worden in het AIDA-rapport met betrekking tot hygiëne:

“Reception conditions: In 2021 the hygienic conditions continued to deteriorate in all centres, except Giurgiu, in part due to the high number of asylum seekers accommodated. Conditions were described by several stakeholders as dirty with worn equipment, furniture and bedding.” (AIDA-rapport, p. 12-13)

"As of 2020, the JRS representative reported that the premises were filthy, beyond description; the toilets are clogged 3 times a week; bathrooms are rusty; asylum seekers do not clean their rooms and common spaces, even though it should be done once a week; all mattresses were changed, but soon after all were infested with bed bugs; disinfection has no results; beds, blankets and bed linen are old and worn down; the kitchens are open according to a schedule from 6 to 22 and the ones on the ground floor are closed due to gas leaks. In 2021 the hygienic conditions were continuously degrading, according to the JRS representative. The conditions were described as awful, beyond appalling, worse than last year." (AIDA-rapport, pg. 113)

"In 2021, the JRS representative reported that the hygienic conditions were awful for a while, and NGO representatives had no functional toilets. The roof of the building was damaged and it was raining inside and because of the damp, the wall and ceiling plaster was falling. They repaired the ceiling but there is still water coming in because they did not repair the roof. Maybe it will be repaired in 2022. Non-functional toilets and faucets were also reported. These were repaired only in December 2021. Bathrooms were flooded. The hygiene in the kitchens was not better; it was described by the JRS representative as filthy. Mattresses were not replaced. Asylum seekers complained about the bed bugs and that they do not receive pots, cutlery and plates." (AIDA-rapport, pg. 114)

"The hygienic conditions in Tudor Gociu centre have gradually deteriorated. Walls are dirty; mattresses are black due to filth. (...) The smell on the fourth floor was unbearable. Conversely, the director of the Vasile Stolnicu centre reported that the centre is clean. There are bedbugs in the rooms, even when disinfections were done twice a month; there is no TV in the rooms. It was mentioned by the director of Stolnicu that when asylum seekers transferred from Timisoara are screened by the medical staff they observe that all of them have bed bugs bites or scabies. The JRS representative also reported that the heating does not work properly and there was a period when it was very cold. Warm water is available only a few hours per day." (AIDA-rapport, pg. 114)

"In Rădăuți in 2020, the state of the regional centre was described as filthy, there was an unpleasant odour; the kitchen is filthy. Asylum seekers complain about bedbugs. The mattresses were worn out. (...) It was still reported, however, that the smell in the centre is unpleasant; the kitchen is not clean; mattresses are worn-down." (AIDA-rapport, pg. 114)

"In Timișoara, residents still complained about bed bugs, fleas, bugs, the poor condition of mattresses and plumbing in the showers and toilets. Mice were spotted in the building where NGOs have their offices and rats were seen near the accommodations buildings. It was also reported that residents threw their towels in the toilets clogging them. The toilets were repaired. The influx of new asylum seekers arriving in the centre is also a reason for the lack of cleanliness in the centre. The regional centre was described by the JRS representative as filthy; asylum seekers do not want to clean; there is garbage everywhere even in the kitchen; the smell was unbearable. It was impossible to enter the 115 building where they were accommodated. The conditions in the bathrooms and kitchens were a disaster. The common spaces are the dirtiest. It was reported by the Save the Children representative that the hygienic conditions in the centre got worse when the number of Afghan asylum seekers increased. They are careless when it comes to cleaning because they know that in one or two days they are leaving the centre; they were defecating in the hallways, they were not taking out the garbage. They received cleaning products from AIDRom and Save the Children. The JRS representative also stated that not all the asylum seekers receive bed linen, towels, cutlery and tableware, especially single men asylum seekers. Families and women receive all these products. This was also reported by the Ombudsman during their visit in June 2021.⁴⁶⁵ The JRS representative reported that the highest number of accommodated asylum seekers in 2021 was in January, when more than 400 asylum seekers were registered. At that time people were sleeping on mattresses placed in the kitchens." (AIDA-rapport, pg. 114-115)

"The Ombudsman had also reported the lack of cleanliness in the hallways, all rooms, kitchen and bathrooms. The mattresses were worn-down, torn apart, bed linen was missing on some of the beds, and wardrobes were worn-down as well, tables and chairs were dirty and broken, walls were dirty; food was stored on the floor and on chairs. The Ombudsman concluded that the conditions for preparing food were not ensured; the kitchen appliances were filthy and worn-down and some of them were not even working; drains were clogged, pots and dishes were dirty and worn.⁴⁶⁶

Even though IGI-DAI carried out 3-4 disinfection operations in 2021 and they also received sprays from UNHCR, asylum seekers still complained about insects. The issue of bugs and insects is still a major problem in the Regional Centre of Timișoara. The Ombudsman also noticed this problem in 2018 and in 2021 reported the existence of cockroaches in the kitchen.⁴⁶⁷ The residents complain about the existence of the cockroaches." (AIDA-rapport, pg. 115)

Er wordt in de bestreden beslissing niets vermeld over de hygiëne in de opvangcentra in Roemenië. Dit onderstreept nogmaals dat verwerende partij zich schuldig maakt aan een selectieve lezing van het AIDA-rapport. De hier geciteerde omstandigheden kunnen niet louter gekwalificeerd worden als 'kritische opmerkingen' maar maken duidelijk dat de opvangomstandigheden dermate slecht zijn dat verzoeker er

een ernstig risico op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest van de Grondrechten zou lopen.

7. Wanneer verzoeker gehoord werd op 21 april 2023, verklaarde hij dat hij het Roemeense grondgebied voor een bepaalde datum moest verlaten. Verwerende partij stelt hierover: "De betrokkene verklaarde een tijdelijke verblijfsvergunning van de Roemeense instanties te hebben ontvangen, maar dat hij het grondgebied voor een bepaalde datum moest verlaten. De betrokkene legde geen documenten voor, en kon niet bewijzen dat de Roemeense autoriteiten hem verzocht hebben het grondgebied te verlaten." (stuk 1, bestreden beslissing).

In het meest recente AIDA rapport waar verwerende partij in haar bestreden beslissing ook naartoe verwijst, kan gelezen worden dat er weldegelijk (bewust en verkeerde) informatie wordt verleend door de Roemeense autoriteiten en er veel misinformatie de ronde doet:

"A group of Iraqi Kurds, who were granted tolerated status⁷⁰ in Romania even though they wanted to apply for asylum did not do so because they believed their tolerated status prevents them from seeking asylum. As a consequence some of them agreed to voluntary repatriation." (pg. 24)

Verzoekers verklaringen zijn dan ook aannemelijk dat aan hem werd meegedeeld dat hij het grondgebied zou moeten verlaten bij het verlopen van de tolerated stay, zonder hem te informeren over zijn recht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

"The asylum seeker declared: "[t]hey didn't tell me anything about it. They sent me to detention and looked at me as an offender, since I crossed the border illegally. I had no proper interpreter, no lawyer, no information, and no time to understand my situation. Nobody gave me proper information on the possibility and consequences of asylum." (pg. 24-25)

Ook dit stemt overeen met wat verzoeker verklaarde. Hij werd gebracht naar een gesloten centrum en verbleef daar 28 dagen. Hij verklaarde ook dat hij naar een zaal werd gebracht met criminelen. Dit komt overeen met wat er in het AIDA-rapport wordt gesteld hierover:

"Asylum seekers placed in public custody centres shall be detained, as far as possible, separately from other categories of foreigners. In practice, this not the case according to the directors of the Arad and Otopeni centres and the JRS representative in Otopeni." (AIDA-rapport, pg. 139)

8. Bovendien maakt Roemenië zich schuldig aan pushbacks of ketting-refoulement. Uit het eerder aangehaalde AIDA-rapport blijkt dat het aantal illegale pushbacks de laatste sterk toenam:

"In 2019, 2,048 persons were apprehended for crossing, or attempting to cross, the border. 65 The Border Police prevented the entry of 6,042 persons. 66 In 2020 this number increased significantly to 6,658 persons apprehended for crossing, or attempting to cross, the border and 12,684 persons were prevented from entering Romania. 67 In 2021, 9,053 persons were apprehended for attempting to cross the border and 11,232 persons were prevented from entering the country. 68 Persons apprehended for irregular entry: 2021 Country Number Afghanistan 3,843 Syria 1,088 Bangladesh 887 India 570 Turkey 498 Total 9,053 Source: Border Police. In 2021, UNHCR Serbia stopped publishing disaggregated statistics based on the country from which foreigners were pushed back. UNHCR Serbia reported that 13,409 persons were collectively expelled from Romania to Serbia from 1 January to 31 December 2020, 69 which is the highest number of pushbacks registered since UNHCR Serbia began monitoring pushbacks in the spring of 2016. Higher numbers were registered in the second half of the year. The number has increased in comparison to 2018, when 746 persons were collectively expelled and 2019, when 1,561 persons were collectively expelled. In 2021 JRS documented 34 incidents of pushback involving mainly single men" (AIDA-rapport 2021, p. 24)

Een recent onderzoek uitgevoerd door Der Spiegel, de Duitse zender ARD, de Franse krant Libération, het Nederlandse onderzoeksplatform 'Lighthouse reports' en Kroatische en Servische media bevestigt dat de pushbacks geen alleenstaande gevallen zijn, maar een uitgedachte strategie:

"In Romania, we captured for the first time how Romanian police units are pushing people back people to Serbia."

"In Romania, Lighthouse Reports used remote, motion-activated cameras, to film uniformed border guards forcing men and women into neighbouring Serbia in three separate incidents. Tracked down by the investigative team, some claimed to have been physically assaulted during the pushback. Two border guards speaking anonymously to Lighthouse Reports said Romanian police routinely conduct pushbacks to Serbia."

"Volgens Libération gaat het niet zomaar om individuele praktijken waar sommige agenten zich schuldig aan maken. De pushbacks zijn 'een gevestigde strategie van landen waarvan de politie financieel gesteund wordt door de EU'. Volgens de krant zijn er in Griekenland, Roemenië en Kroatië vele getuigenissen opgetekend over deze praktijken door ngo's, advocaten en journalisten."

Ook Border Violence Monitoring Network maakt gewag van illegale en gewelddadige pushbacks door Roemenië:

"10. BVMN has consistently documented pushbacks of people on the move by Romanian authorities:

10.1. In 2020, BVMN recorded 15 testimonies of pushbacks from Romania, exposing the ill-treatment and abuse of 209 people. Demonstrating the indiscriminately violent nature of pushbacks by Romanian authorities, 100% of testimonies recalled violence, abuse and mistreatment that we assert would constitute as torture or inhuman treatment under international law.

10.2. Between January and July 2021, BVMN recorded 10 testimonies of pushbacks from Romania, exposing the ill-treatment and abuse of 153 people. Consistently demonstrating the indiscriminately violent nature of pushbacks by Romanian authorities, 90% of testimonies documented within the first seven months of 2021 recall violence, abuse and mistreatment that we assert would constitute as torture or inhuman treatment under international law.

10.3. Additionally, BVMN is concerned with the high levels of children and minors involved in pushbacks by Romanian authorities, especially considering the exceptionally high level of violence already documented. In 2020, 53% of pushback testimonies from Romania described being in a pushback group with one or more children present. In 2021, 100% of pushback testimonies from Romania described being in a pushback group with one or more children present.”

Ook Amnesty International stelt in zijn rapport van 2021:

“In October, an investigation by Lighthouse Reports exposed how authorities in Romania – as well as in other EU countries – had violently rounded up migrants and asylum seekers and summarily returned them to countries outside the EU.”

Roemenië heeft een praktijk van illegale pushbacks ontwikkeld in de voorbije jaren aan de grens waardoor het zich schuldig maakt aan ketting-refoulement.

Verzoeker wijst in dit verband op de vaste rechtspraak van het EHRM, het Grondwettelijk Hof en Uw Raad, dat wat artikel 3 EVRM betreft, een ex nunc beoordeling op het moment van de zitting noodzakelijk is om van een effectief rechtsmiddel te kunnen spreken (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 23 mei 2007, §136).

Men kan naar analogie verwijzen naar arrest nr. 117 992 van 30 januari 2014 van Uw Raad:

“3.4. Zoals hierboven reeds vermeld dient bij het onderzoek naar het beweerd risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in het land van bestemming, rekening te worden gehouden met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, § 99 punt (c)). Hoewel dit op gespannen voet staat met de bevoegdheid van de Raad op grond van artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient er volgens de rechtspraak van het EHRM een “full and ex nunc assessment” plaats te vinden van de toestand in het land van bestemming (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, §136).”

De ernstige systeemfouten in de Roemeense asielprocedure maken dat België verantwoordelijk is op grond van artikel 3(2) lid 2 Dublin III-Verordening om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen.

Dat verwerende partij zich desondanks blijft verschuilen achter het interstatelijk vertrouwensbeginsel in bijzonder onzorgvuldig en wijst op een enorm gebrek aan verantwoordelijkheidszin. Het feit dat Roemenië deel uitmaakt van de EU en dat het EU-recht op Roemenië van toepassing is, bewijst echter niet dat de Roemeense autoriteiten volgens die regels handelen. Het reeds aangehaalde AIDA-rapport toont namelijk het tegendeel aan.

Onderdeel 5: verzoek tot overname en akkoord overname vóór het persoonlijk onderhoud – niet de vereiste snelheid

Verwerende partij heeft niet de vereiste snelheid aan de dag gelegd in het volgen van de procedure tot bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. Verwerende partij heeft niet op een zorgvuldige manier gehandeld.

Verzoeker zijn verzoek tot bescherming werd op 21 november 2022 geregistreerd, zo'n 6 maanden voor dat de bestreden beslissing genomen werd. Dit terwijl verwerende partij al op de hoogte was van de illegale binnenkomst in Roemenië sinds het uitvoeren van de Eurodactreffer. In de bestreden beslissing wordt er niet gepreciseerd op welke datum deze werd uitgevoerd, maar er kan aangenomen worden dat dit werd uitgevoerd op 21 november 2022.

Verwerende partij wachtte echter tot 21 april 2023 om verzoeker effectief te horen.

Dit terwijl het verzoek tot overname al werd gericht aan Roemenië op 5 januari 2023 én Roemenië al had ingestemd met het verzoek op 28 maart 2023.

Verwerende partij heeft nog voor dat ze verzoeker gehoord heeft een overnameverzoek gericht aan Roemenië, zonder dat ze op dat moment rekening kon houden met de bezwaren van verzoeker om naar Roemenië te gaan.

Eens het overnameverzoek wordt gericht aan een andere lidstaat en die lidstaat aanvaardt of antwoordt niet, dan wordt die lidstaat verantwoordelijk en is het te laat om nog toepassing te maken van de

soevereiniteitsclausule of om in te zien dat België op grond van de Verordening toch verantwoordelijk zou zijn.

Uit de Dublin III Verordening blijkt dat er een zekere chronologie en strakke termijnen moeten gerespecteerd worden om de procedurele rechten van de betrokkenen te waarborgen.

Artikel 5 van de Verordening voorziet in het persoonlijk onderhoud. Volgens punt 1 van dit artikel heeft het persoonlijk onderhoud als doel om de verantwoordelijke lidstaat gemakkelijker te kunnen bepalen. Dit impliceert dat het persoonlijk onderhoud voorafgaat aan het verzoek tot overname of terugname, anders kunnen noch de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat belast is, noch de verantwoordelijke lidstaat rekening houden met de informatie die door de verzoeker gegeven wordt op het persoonlijk onderhoud.

Artikel 7.3 van de Verordening rekent ook op die volgorde. Deze bepaling voorziet er immers in dat, met het oog op de toepassing van de in de artikelen 8, 10 en 16 bedoelde criteria de lidstaten elk beschikbaar bewijs van de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties van de verzoeker in aanmerking nemen, op voorwaarde dat een dergelijk bewijs wordt overgelegd vóór de inwilliging van het verzoek tot overname of tot terugname van de betrokkene. Dit artikel kan enkel zin hebben indien het persoonlijk onderhoud plaatsvindt voordat het verzoek tot over- of terugname wordt ingewilligd.

Het onderhoud heeft als tweede doel verzoeker de mogelijkheid te bieden de overeenkomstig artikel 4 aan hem verstrekte informatie juist te begrijpen. Artikel 4 van de Verordening voorziet ook in een specifieke timing door te bepalen in lid 1 dat de bevoegde autoriteiten van een lidstaat de verzoeker van de informatie in kwestie in kennis stellen 'zodra een verzoek om internationale bescherming in een lidstaat is ingediend in de zin van artikel 20, lid 2'.

Artikel 5.3 van de Verordening stelt dat het persoonlijk onderhoud tijdig plaats vindt en in elk geval voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

Artikelen 21 en 23 van de Verordening hebben een strikte tijdslimiet voor het doen van een over- of terugname verzoek en de beantwoording ervan (HvJ, 26 juli 2017, Mengesteab C-670/16, pnt 54).

Het besluit tot overdracht moet genomen worden zodra de aangezochte lidstaat instemt met de overname of terugname van de verzoeker. Artikel 26.1 van de Verordening stelt immers: "Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen." Dit veronderstelt een zekere onmiddellijkheid en het laat ook niet toe om de betrokkene pas te horen na het verzoek tot terugname. Om nuttig te zijn dient het gehoor plaats te vinden voor het verzoek tot terugname.

Het gaat dan ook tegen het doel van de Verordening in, en tegen de intrinsieke logica en chronologie van de artikelen, om meer dan 3 maanden voor het persoonlijk onderhoud al de vraag tot overname te richten aan Roemenië. Kroatië stemde in op 28 maart 2023, maar verwerende partij wachtte dan nog 2 maanden om de bestreden beslissing te nemen. Hierdoor schendt verwerende partij haar verplichtingen die volgen uit bovenstaande artikelen van de Dublin III-Verordening.

Onderdeel 6: artikel 8 EVRM

Verzoeker verzet zich tegen de overdracht aan Roemenië en, zoals reeds uiteengezet, haalde verzoeker hiervoor gegronde redenen aan, met name de opvangomstandigheden en de slechte behandeling door de Roemeense autoriteiten.

Verzoeker haalde bovendien ook aan dat zijn broer W. N. K. (...) (OV: xxxxxxxx) zich in België bevindt en dit ook één van de redenen vormt dat hij zich verzet tegen een overdracht naar Roemenië. Verzoekers broer vluchtte in juni 2020 naar België en kwam op 25 november 2020 aan in België. Op 10 maart 2022 werd hij erkend als vluchteling (stuk 6). Verzoeker zelf vluchtte rond de machtsovername uit Afghanistan. Verzoeker en zijn broer hebben met andere woorden tot het vertrek van verzoekers broer uit Afghanistan altijd samen gewoond en vormden een gezin samen. Bij dit verzoekschrift worden een aantal foto's van hen samen van in Afghanistan toegevoegd (stuk 4).

Verwerende partij stelt dat omdat zowel verzoeker (weliswaar na een leeftijd toegewezen gekregen te hebben) als zijn broer meerderjarig zijn, verzoekers broer niet als 'gezinslid' kan beschouwd worden in de zin van artikel 2 g) van de Dublin III Verordening.

Niettemin dient er rekening gehouden te worden met artikel 8 EVRM en kan er toch sprake zijn van een gezinsleven in die zin.

Een familiaal netwerk hebben is voor Afghanen van levensbelang en raakt direct aan de identiteit en persoonlijke integriteit:

"The extended family is the central pillar of the Afghan society; it is the smallest unit in society and by far the most important building block of the Afghan social structure. The extended family, as the key social institution, constitutes the primary social safety net for Afghans. It contributes to protecting, taking care of and providing for the members of the family group. The extended family is an economic unit, and the men in the family group are under an obligation to support the members of the extended family and represent the family in public. (...) The extended family is an important identity marker. It defines an individual's social status, and the extended family is what Afghans primarily identify themselves with: 'An individual's honor, social status, and personal code of conduct are largely determined by the institution of the family'" (EASO, Country Reports, Afghanistan: Networks, februari 2018, pg 11-12; https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_Networks.pdf)

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM oordeelde dat bij jongvolwassenen de relatie met andere dichte familieleden eveneens een beschermingswaardige gezinsleven kan vormen. (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov t. Oostenrijk, §62 zie ook Bouchelkia v. France, 29 januari 1997, §41, Reports 1997-I; El Boujaïdi, cited above, §33; and Ezzouhdi, cited above, §26)

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150)

In casu dient te worden nagegaan of de band tussen verzoeker, een jongvolwassene, en zijn broer – die beiden niemand anders hebben op het grondgebied van de Lidstaten - gekwalificeerd kan worden als 'familieleden' in de zin van artikel 8 EVRM.

Deze vraag maakte reeds verschillende keren het voorwerp van discussie uit voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het EHRM oordeelde dat bij jongvolwassenen de relatie met andere dichte familieleden eveneens een beschermingswaardige gezinsleven kan vormen. (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov t. Oostenrijk, §62 zie ook Bouchelkia v. France, 29 januari 1997, §41, Reports 1997-I; El Boujaïdi, cited above, §33; and Ezzouhdi, cited above, §26)

Het arrest van het EHRM in de zaak A.A. tegen het Verenigd Koninkrijk van 20 september 2011 vat samen als volgt:

"46. The Court recalls that in Bouchelkia v. France, 29 January 1997, § 41, Reports of Judgments and Decisions 1997-I, when considering whether there was an interference with Article 8 rights in a deportation case, it found that "family life" existed in respect of an applicant who was 20 years old and living with his mother, step-father and siblings. In Boujlifa v. France, 21 October 1997, § 36, Reports 1997-VI, the Court considered that there was "family life" where an applicant aged 28 when deportation proceedings were commenced against him had arrived in France at the age of five and received his schooling there, had lived there continuously with the exception of a period of imprisonment in Switzerland and where his parents and siblings lived in France. In Maslov, cited above, § 62, the Court recalled, in the case of an applicant who had reached the age of majority by the time the exclusion order became final but was living with his parents, that it had accepted in a number of cases that the relationship between young adults who had not founded a family of their own and their parents or other close family members also constituted "family life".

47. However, in two recent cases against the United Kingdom the Court has declined to find "family life" between an adult child and his parents. Thus in Onur v. the United Kingdom, no. 27319/07, §§ 43-45, 17 February 2009, the Court noted that the applicant, aged around 29 years old at the time of his deportation, had not demonstrated the additional element of dependence normally required to establish "family life" between adult parents and adult children. In A.W. Khan v. the United Kingdom, no. 47486/06, § 32, 12 January 2010, the Court reiterated the need for additional elements of dependence in order to establish family life between parents and adult children and found that the 34-year old applicant in that case did not have "family life" with his mother and siblings, notwithstanding the fact that he was living with them and that they suffered a variety of different health problems. It is noteworthy, however, that both applicants had a child or children of their own following relationships of some duration.

48. Most recently, in *Bousarra*, cited above, §§ 38-39, the Court found "family life" to be established in a case concerning a 24-year old applicant, noting that the applicant was single and had no children and recalling that in the case of young adults who had not yet founded their own families, their ties with their parents and other close family members could constitute "family life".

49. An examination of the Court's case-law would tend to suggest that the applicant, a young adult of 24 years old, who resides with his mother and has not yet founded a family of his own, can be regarded as having "family life". However, it is not necessary to decide the question given that, as Article 8 also protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. [...]"

De Raad van State in Nederland bevestigt deze zienswijze in haar uitspraak van 29 mei 2017:

"Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat voor de vaststelling van gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen normaal gesproken is vereist dat 'bijkomende elementen van afhankelijkheid' - oftewel meer dan de normale emotionele banden - bestaan (bijvoorbeeld het arrest van 17 februari 2009, *Onur* tegen het Verenigd Koninkrijk, ECLI:CE:ECHR:2009:0217JUD002731907, punt 45, en het arrest van 12 januari 2010, *A.W. Khan* tegen het Verenigd Koninkrijk, ECLI:CE:ECHR:2010:0112JUD004748606, punt 32). Uitzondering daarop vormt de situatie van meerderjarige kinderen die jongvolwassen zijn en nog geen eigen gezin hebben gesticht. Uit de rechtspraak van het EHRM kan worden afgeleid dat in die situatie voor de vaststelling van gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen niet is vereist dat meer dan de normale emotionele banden bestaan (bijvoorbeeld het arrest van 23 juni 2008, *Maslov* tegen Oostenrijk, ECLI:CE:ECHR:2008:0623JUD000163803, punt 62, en het arrest van 23 september 2010, *Bousarra* tegen Frankrijk, ECLI:CE:ECHR:2010:0923JUD002567207, punt 38)." (Raad van State 29 mei 2017, 201605600/1/V1, <https://www.raadvanstate.nl/@107655/201605600-1-v1/>)

Verzoeker, die verklaart minderjarig te zijn, maar na de leeftijdtest een leeftijd van 18 jaar toegewezen kreeg, is nog zeer jong en heeft geen eigen gezin. Ook zijn broer dhr. W. N. K. (..), die in België werd erkend als vluchteling stichtte nog geen eigen gezin. Ze woonden heel hun leven altijd samen tot de vlucht van verzoekers broer hen scheidde voor anderhalf jaar.

Artikel 8, §2 EVRM bepaalt vervolgens:

"2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Een inmenging in artikel 8 EVRM is slechts geoorloofd indien er een legitiem doel mee wordt gediend en de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Verzoeker heeft het raden naar welk legitiem doel dan wel gediend zou worden door de scheiding van verzoeker met zijn familieleden. Nergens in de bestreden beslissing is hierover enige motivering terug te vinden. Hetzelfde geldt voor de voorwaarde van noodzakelijkheid in een democratische samenleving.

Verzoeker besluit door te stellen dat de bestreden beslissing een manifeste schending vormt van artikel 8 EVRM alsook van de op verwerende partij rustende zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

Artikel 17.1 van de Verordening voorziet erin dat elke lidstaat kan besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht, zonder te vermelden om welke gevallen dit allemaal kan gaan.

Artikel 17.2 van de Verordening heeft het echter over de doelstelling "familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden".

De Dublin III Verordening kent dus duidelijk ruimte voor een verbrede notie van familierelaties en het cultureel belang dat hier aan gehecht wordt.

Onderdeel 7: artikel 26 Dublin III Verordening

Verwerende partij laat in de bestreden beslissing na aan te geven waarheen verzoeker zich bij een terugkeer naar Roemenië zou moeten begeven om zijn asielprocedure te herbeginnen.

Artikel 26 van de Dublin III Verordening bepaalt nochtans dat de overdragende lidstaat een verzoeker moet informeren over waar en wanneer hij zich in de aangezochte lidstaat moet melden:

Artikel 26

Kennisgeving van een overdrachtsbesluit

1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van

toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

2. Het in lid 1 bedoelde besluit bevat informatie over de beschikbare rechtsmiddelen, waaronder het recht om te verzoeken om opschortende werking, indien van toepassing, alsmede de termijnen om van de beschikbare rechtsmiddelen gebruik te maken; in het besluit wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de betrokkene zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden.

In de bestreden beslissing geeft verwerende partij enkel aan dat verzoeker zich moet aanbieden bij “de bevoegde Roemeense autoriteiten”. (stuk 1) Verwerende partij geeft niet aan om welke overheidsinstantie het specifiek gaat en waar die instantie in Roemenië gelegen is.

Verzoeker verbleef slechts een korte periode in Roemenië en heeft bijgevolg geen enkel benul van hoe “de Roemeense autoriteiten” georganiseerd zijn en waar de verschillende overheidsinstantie zich bevinden. Verzoeker spreekt ook geen woord Roemeens waardoor het voor hem quasi-onmogelijk is om zich de Roemeense asielinstanties aan te melden.

Een vage verwijzing in de bestreden beslissing naar “de Roemeense autoriteiten” is dan ook een flagrante schending van de in het artikel 26 Dublin III Verordening neergelegde verplichting verzoeker in te lichten over de coördinaten waarheen verzoeker zich moet begeven om zijn asielprocedure te verder te zetten.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 12(1) van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij die aan de Roemeense autoriteiten toekomt nu dactyloscopisch onderzoek aantoonde dat de vingerafdrukken van verzoekende partij op 19 augustus 2022 werden genomen vanwege een illegale binnenkomst in de lidstaten via het grondgebied van Roemenië, de Roemeense instanties het aan hen gerichte overnameverzoek hebben aanvaard en verzoekende partij niet bewees dat zij door een overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door haar tijdens haar Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Roemenië inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot

de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Waar verzoekende partij in een eerste onderdeel van haar middel betoogt dat het verzoek tot overname en bijgevolg het overname-akkoord gebaseerd is op een foutieve toepassing van de Dublin III-verordening gaat verzoekende partij uit van een partiële lezing van artikel 12 van de Dublin III-verordening.

De in casu relevante onderdelen van dit artikel luiden immers:

“Afgifte van verblijfstitels of visa

1. Wanneer de verzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

(..)

4. Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

(..)”

Zelfs indien aldus het betoog van verzoekende partij kan aangenomen worden dat de Roemeense “*tolerated stay*” niet langer geldig is omdat zij het Roemeense grondgebied heeft verlaten, dan nog blijkt geen verkeerde toepassing van artikel 12(1) van de Dublin III-verordening nu conform artikel 12(4) van de Dublin III-verordening artikel 12(1) van toepassing blijft wanneer de verblijfstitel minder dan twee jaar is verlopen en de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Dit onderdeel van het enig middel kan niet worden aangenomen. Zij maakt de schending van de artikelen 12(1) en 21 van de Dublin III-verordening niet aannemelijk.

2.7. Waar verzoekende partij voorts in een tweede onderdeel van het middel meent dat zij geen vooruitzicht heeft op internationale bescherming in Roemenië omdat haar een “*tolerated stay*” werd gegeven, gaat zij eraan voorbij dat zij nog geen verzoek tot internationale bescherming in Roemenië heeft ingediend en bijgevolg niet blijkt dat de Roemeense autoriteiten, in plaats van haar verzoek tot internationale bescherming op zijn merites te onderzoeken, haar een “*tolerated stay*” hebben gegeven. Uit het door verzoekende partij opgenomen citaat kan geenszins blijken dat indien zij een verzoek tot internationale bescherming in Roemenië indient, dit automatisch zal leiden tot de afgifte van een “*tolerated stay*” en de Roemeense autoriteiten haar aanvraag niet grondig zullen behandelen. Gelet op het voorgaande is haar betoog over de inhoud van de “*toleration status*” dan ook niet dienstig.

2.8. Waar verzoekende partij kritiek uit op de leeftijdstest die heeft uitgewezen dat zij meerderjarig is, wijst de Raad erop dat de Dublin III-verordening zich geenszins verzet tegen een leeftijdsbepaling. Zo blijkt immers uit artikel 31, 2 van de verordening dat de overdragende lidstaat de verantwoordelijke lidstaat elke nuttige informatie verstrekt, meer in het bijzonder ondermeer “*d) een bepaling van de leeftijd van de verzoeker*”.

Uit het gevoerde medisch onderzoek om de leeftijd van verzoekende partij te bepalen blijkt voorts dat zij op datum van 20 december 2022 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Verzoekende partij, die haar verzoek tot internationale bescherming indiende op 21 november 2022, was aldus op 21 november 2022 minstens 18 jaar en vijf maanden, en bijgevolg meerderjarig. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij met miskennis van de artikelen 6 en 8 van de Dublin III-verordening de bestreden beslissing getroffen heeft.

De Raad wijst er voorts verder op dat verzoekende partij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling verder niet inhoudelijk kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Haar betoog aldus dat zij hiertegen beroep heeft aangetekend bij de Raad van State belet de verwerende partij geenszins haar beslissing te enten op de beslissing van de Dienst Voogdij.

Waar verzoekende partij voorts van mening is dat de procedure bij de Dienst Voogdij en het beroep bij de Raad van State niet volstaan om te voldoen aan de geldende internationale en supranationale standaarden en daargelaten de vraag naar de correctheid van dit betoog, merkt de Raad op dat dit loutere wetskritiek betreft die buiten zijn bevoegdheid valt. Deze wetskritiek kan dan ook niet in aanmerking worden genomen om tot de vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

2.9. In een vierde onderdeel van haar middel betoogt verzoekende partij voorts dat er systematische tekortkomingen zijn in de Roemeense asielprocedure en opvangnetwerk.

2.10. Artikel 3.2 van de Dublin III-verordening bepaalt:

“2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan. Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96). Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het

Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342). Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111).

Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

2.11. Aangaande haar verklaring geen opvang gekregen te hebben wijst de verwerende partij er vooreerst pertinent op dat verzoekende partij geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Roemenië en zij derhalve niet ressorteerde onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn. Verzoekende partij brengt hier niks concreets tegen in. Daarenboven heeft de verwerende partij er verder op gewezen dat uit het gehanteerde AIDA-rapport blijkt dat het tot nu toe nog nooit is voorgevallen dat asielzoekers geen opvang kregen in Roemenië omwille van een tekort aan opvangplaatsen (p. 110). Ook tegen deze vaststelling brengt verzoekende partij niks in.

Wat betreft de door de verzoekende partij aangekaarte problematiek van hygiëne in de opvangcentra, dient vooreerst gesteld dat zij niet kan gevolgd worden als zou de verwerende partij geen rekening hebben gehouden met haar verklaringen dienaangaande. Immers motiveert de verwerende partij: *“Het Aida-*

rapport vermeld dat de condities in de verschillende opvangcentra kunnen verschillen per regio, ze worden gemonitord door de ombudsman die de centra geregeld persoonlijk bezoekt maar die in 2021 bijna geen bezoeken heeft afgelegd. (AIDA-rapport p.110). Het rapport vermeldt verder dat de condities in de meeste opvangcentra door overbevolking achteruitgingen. Er werd dan ook besloten te starten met de renovatie van de opvangcentra, deze nam aanvang in 2021 in Boekarest (Vasile Stolnicu) en in Timisoara. (AIDA p. 12) Het AIDA-rapport stelt dat er eten wordt voorzien in de opvangcentra maar dat verzoekers ook zelf kunnen koken in de centra waar aparte keukens aanwezig zijn (AIDA p. 113).

De betrokkene verklaarde dat hij gedurende 28 dagen in een gesloten centrum verbleef, hij verklaarde niet waarom hij in een gesloten centrum werd geplaatst. Hij verklaarde dat de ze met te veel in een kleine ruimte werden ondergebracht en dat het toilet zich in diezelfde kamer bevond. Hij verklaarde dat hij door de Roemeense autoriteiten naar een zaal werd gebracht met criminelen. Het is onduidelijk of deze zaal zich evenzeer in het gesloten centrum bevond. Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers om internationale bescherming volgens de wet mogen worden vastgehouden in speciale detentie ruimtes ingericht in de regionale opvangcentra. Verzoekers worden enkel in gevangenschappen vastgehouden indien zij werden veroordeeld voor een strafbaar feit of indien zij werden veroordeeld tot een gevangenisstraf. Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers die in openbare opvangcentra in detentie worden geplaatst, gescheiden worden van de andere inwoners van het centrum. In de praktijk is deze scheiding niet altijd aanwezig, afhankelijk van het aantal beschikbare plaatsen en de praktische mogelijkheden van het centrum (AIDA p.138-139).

Het AIDA-rapport stelt dat iedere gedetineerde in het gesloten centrum zijn of haar eigen bed heeft en er over het algemeen voldoende ruimte is. Het AIDA-rapport maakt gewag van uitzonderlijke situaties waarbij verzoekers met matrassen op de grond werden gelegd omwille van overbevolking in de detentiecentra. Individuen worden op basis van geslacht, religie of nationaliteit in aparte kamers ondergebracht en staan zelf in voor het schoonmaken van de kamers en gemeenschappelijke ruimtes (AIDA p.142-143). Dat er in uitzonderlijke gevallen sprake kan zijn van overbevolking in de centra is niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Roemenië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Roemenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Roemenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Zoals de verwerende partij niet ontkent blijkt dat de problematiek omtrent de hygiënische omstandigheden wordt bevestigd in het AIDA-rapport. Echter, er blijkt eveneens dat de Roemeense overheid inspanningen levert om het probleem aan te pakken. Zo is er sprake van herstellingswerken en ontsmettingen. Verder worden ook schoonmaakmiddelen voorzien die de bewoners kunnen gebruiken en is het niet zo dat de hygiënische omstandigheden in alle centra even slecht zijn. Uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders worden opgevangen in de centra Vasile Stolnicu, Tudor Gociu en Giurgiu (p. 66). In het rapport wordt vastgesteld dat de omstandigheden in Giurgiu verbeterd zijn. Er wordt verder niks vermeld over slechte hygiënische omstandigheden in Vasile Stolnicu en Tudor Gociu. Bovendien blijkt dat de bewoners zelf een verantwoordelijkheid dragen om de centra schoon te houden maar dat niet iedereen deze verantwoordelijkheid ter harte neemt (p. 111-115).

Nu niet blijkt dat de hygiënische toestand in alle opvangcentra te wensen overlaat en dat slechte hygiënische omstandigheden ook niet louter toe te schrijven zijn aan de overheid maar ook de bewoners een verantwoordelijkheid dragen om de centra proper te houden en verder blijkt dat de overheid ook maatregelen neemt om de hygiëne in de centra naar een beter niveau te tillen meent de Raad dat niet blijkt dat de hygiënische situatie in de opvangcentra als een systeemfout kan worden beschouwd.

Waar verzoekende partij haar verklaringen herhaalt, gaat zij er voorts aan voorbij dat de verwerende partij eveneens heeft vastgesteld dat *“De betrokkene verklaarde dat hij gedurende 28 dagen in een gesloten centrum verbleef, hij verklaarde niet waarom hij in een gesloten centrum werd geplaatst. Hij verklaarde dat de ze met te veel in een kleine ruimte werden ondergebracht en dat het toilet zich in diezelfde kamer bevond. Hij verklaarde dat hij door de Roemeense autoriteiten naar een zaal werd gebracht met criminelen. Het is onduidelijk of deze zaal zich evenzeer in het gesloten centrum bevond. Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers om internationale bescherming volgens de wet mogen worden vastgehouden in speciale detentie ruimtes ingericht in de regionale opvangcentra. Verzoekers worden enkel in gevangenschappen vastgehouden indien zij werden veroordeeld voor een strafbaar feit of indien zij werden veroordeeld tot een gevangenisstraf. Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers die in openbare opvangcentra*

in detentie worden geplaatst, gescheiden worden van de andere inwoners van het centrum. In de praktijk is deze scheiding niet altijd aanwezig, afhankelijk van het aantal beschikbare plaatsen en de praktische mogelijkheden van het centrum (AIDA p.138-139).

Het AIDA-rapport stelt dat iedere gedetineerde in het gesloten centrum zijn of haar eigen bed heeft en er over het algemeen voldoende ruimte is. Het AIDA-rapport maakt gewag van uitzonderlijke situaties waarbij verzoekers met matrassen op de grond werden gelegd omwille van overbevolking in de detentiecentra. Individuen worden op basis van geslacht, religie of nationaliteit in aparte kamers ondergebracht en staan zelf in voor het schoonmaken van de kamers en gemeenschappelijke ruimtes (AIDA p.142-143). Dat er in uitzonderlijke gevallen sprake kan zijn van overbevolking in de centra is niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken.”

Waar verzoekende partij betoogt dat zij naar een gesloten centrum werd gebracht waar zij nadien naar een zaal werd gebracht met criminelen wijst de Raad erop dat de verwerende partij *an sich* niet betwist dat verzoekende partij werd vastgehouden. Zo blijkt ook uit het administratief dossier dat de Roemeense autoriteiten op 23 december 2022 stelden dat *“After he was apprehended by the Border Police he was placed in public custody until 20.09.2022 when he was granted tolerated status.”* Zoals de verwerende partij evenwel vaststelt blijkt uit het AIDA-rapport dat criminelen apart worden opgesloten en dat asielzoekers gescheiden worden van andere migranten voor zover het aantal beschikbare plaatsen het toelaat (p. 139). Er blijkt niet dat met andere migranten criminelen bedoeld wordt. Verder blijkt uit lezing van het rapport dat de omstandigheden in de detentiecentra als goed of afdoende worden omschreven (p. 142). Dat uitzonderlijk in tijden van grote toestroom soms matrassen op de vloer moesten gelegd worden kan in het licht van de vaststelling dat over het algemeen elke vastgehoudene zijn eigen bed en voldoende ruimte heeft (p. 143) geenszins aangewend worden om te spreken van een structurele tekortkoming. Het loutere feit dat er sprake is van gemeenschappelijke slaapplekken doet daaraan evenmin afbreuk.

Gelet op de summier verklaringen van verzoekende partij inzake haar verblijfsomstandigheden, samen met de vaststellingen zoals deze tot uiting komen in het AIDA-rapport, slaagt de verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan voormelde motivering.

Waar verzoekende partij betoogt dat op pagina 24 van het AIDA-rapport vermeld wordt: *“A group of Iraqi Kurds, who were granted tolerated status⁷⁰ in Romania even though they wanted to apply for asylum did not do so because they believed their tolerated status prevents them from seeking asylum. As a consequence some of them agreed to voluntary repatriation.” (pg. 24)* stelt de Raad vast dat dergelijk citaat niet terug te vinden is in het vermelde AIDA-rapport. Hetzelfde kan gezegd worden over het citaat dat op p. 24-25 zou terug te vinden zijn. Wat wel blijkt uit het AIDA-rapport is dat wanneer er elementen zijn die de intentie van een vreemdeling aantonen om asiel aan te vragen de vreemdeling in bezit wordt gesteld van informatie inzake de mogelijkheid om dergelijke aanvraag in te dienen (p. 26). Er blijken voorts ook geen problemen met de toegang tot de asielprocedure wanneer men zich al op het Roemeense grondgebied bevindt (p. 32: *“According to the JRS representatives working in the Regional Centres, there were no obstacles to the registration of applications in 2021. The Romanian National Council for Refugees (CNRR) stated that they are not aware of problems with regard to the registration of asylum applications.”* Zie ook pagina 18: *“Access to the asylum procedure is ensured to any foreign national or stateless person who is on Romanian territory or at the border, from the time the person manifests his or her intention to request protection from the Romanian state, in writing or orally.²⁸ An asylum application may be made at the border or on the territory”.*

Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat zij verhinderd was om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Roemenië zo zij dit wenste. Uit de informatie desbetreffend blijkt niet dat de registratie van verzoeken tot internationale bescherming geweigerd wordt noch blijkt dat daaromtrent verkeerde informatie wordt gegeven. Haar betoog dat zij misleid werd door de Roemeense autoriteiten en daarom geen verzoek tot internationale bescherming ingediend heeft, wordt bovendien volledig ondergraven door de vaststelling dat zij verklaarde naar België te zijn doorgereisd om bij haar broer te zijn en dat zij niet thuishoort in Roemenië alsook: *“Vrienden van mij hebben gezegd dat in het geval ik een andere naam gebruikte, ze mij niet zouden terugvinden in een ander land, bij het nemen van mijn VA (lees: vingerafdrukken)”*. Uit haar verklaringen blijkt niet dat zij de intentie had een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Roemenië maar duidelijk het voornemen had door te reizen naar een andere lidstaat in casu België om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Verder blijkt dat informatie aangaande de asielprocedure in diverse talen ter beschikking wordt gesteld, waaronder Pashtou, de taal die de verzoekende partij spreekt. Waar geen tolken aan de grens zijn, wordt

beroep gedaan op andere middelen zoals videoconferencing of Google translate. Er blijken op lezing van het rapport geen dusdanige vertaalproblemen waardoor de toegang tot de asielprocedure verhinderd wordt. (p. 26 ev.) Verder zijn er wel gevallen gemeld in bepaalde regionale centra waar geen tolken werden voorzien bij de registratie van het verzoek om internationale bescherming, doch hiervan wordt slechts melding gemaakt in bepaalde centra en er blijkt geenszins dat dit een structurele tekortkoming betreft inzake de asielprocedure in Roemenië (p. 32 e.v.). Verder blijkt dat verzoekers om internationale bescherming tijdens het asielinterview recht hebben op een tolk en dat tolken Pashtou beschikbaar zijn in Roemenië (p. 40 ev). Uit lezing hiervan kan niet blijken dat er een dusdanig gebrek is aan tolken waardoor dit een structureel probleem vormt.

Wat betreft de aangehaalde problemen inzake de kwaliteit van de tolken, onderstreept verzoekende partij dat sommige tolken private conversaties hebben met de verzoekers en die conversaties niet vertalen of emoties uitdrukken. Andere verzoekers kloegen over een tolk die ongepaste opmerkingen gaf zoals dat hij niet de hele dag ter beschikking had, zelf selecteerde welke documenten een verzoeker zou moeten voorleggen, enkel een samenvatting vertaalde en aan een verzoeker die juridische bijstand wou, eenvoudigweg zei dat dat niet nodig was aangezien hij sowieso een vorm van bescherming zou krijgen. Ook al is de attitude van de voornoemde tolk onaanvaardbaar, kan de Raad enkel vaststellen dat dit een getuigenis betreft over een bepaalde tolk. Dat voor het overige ook is vastgesteld dat sommige tolken private conversaties voeren, die niet worden vertaald of emoties uitdrukken, is onwenselijk maar de Raad is van oordeel dat het gedrag van enkelen geen structureel probleem vormt. Immers wordt ook melding gemaakt van het feit dat asielzoekers niet klaagden over de kwaliteit van de tolken. Waar verzoekende partij ook nog wijst op problemen in het centrum van Somcuta Mare gaat het wederom om het zich niet professioneel opstellen van een specifieke tolk. Uit het voorgaande kan de Raad niet aannemen dat de problematiek van de tolken dermate groot is dat van systeemfouten in de Roemeense procedure kan worden gesproken. In het gehanteerde rapport wordt voorts nog melding gemaakt van het volgende: *“The legal counselor of Radauti reported that many asylum applications are filled in in Romanian and the reasons given in the application are all socio-economic”* (p. 27). Dit gaat over verzoeken tot internationale bescherming ingediend aan de grens. Er blijkt voorts niet dat dit een structurele tekortkoming is.

Voorts haalt verzoekende partij aan dat de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen worden behandeld en afgewezen in de versnelde procedure. Zij geeft de cijfers dat het aantal verzoeken behandeld in de versnelde procedure in 2021 steeg tot 1968, in vergelijking met 885 in 2020 en 315 in 2019. Ook Afgaanse verzoeken om internationale bescherming werden in die procedure behandeld, tot augustus 2021.

Uit het AIDA-rapport blijkt dat tot augustus 2021 ook een aantal dossiers van Afghanen in de versnelde procedure werden behandeld (p. 12 en p. 73). Er blijkt aldus niet dat dat thans nog het geval is. Op basis van het voorgaande, is de Raad niet overtuigd dat verzoekende partij in geval van overdracht naar Roemenië nog in een versnelde procedure zal terechtkomen en daardoor ook zal vastgehouden worden.

Ook het argument dat het erkenningspercentage van Afgaanse asielzoekers in Roemenië in 2020 meer dan 23 keer lager lag dan in België en in 2021 5,7 keer lager, laat niet toe te besluiten dat er een structurele tekortkoming is in de Roemeense asielprocedure. Zo blijkt dat het verschil in percentage op één jaar tijd ruim verminderd is en, zoals de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt blijkt uit de in de respectievelijke AIDA-rapporten van beide landen aangaande de cijfers van 2022 dat het erkenningspercentage van Afghanen in 2022 verder gestegen is naar 23,77 procent wat betreft asiel en 11,07 procent wat betreft subsidiaire bescherming, wat respectievelijk een verdubbeling en een vertienvoudiging is van de cijfers tegenover 2021. Bovendien wordt er substantieel meer subsidiaire bescherming toegekend aan Afghanen in Roemenië dan in België. Rekening houdend met het algehele erkenningspercentage in België van 44,1 procent tegenover het algehele erkenningspercentage van 34,8 procent kan niet blijken dat Afgaanse asielzoekers in Roemenië systematisch geweigerd worden.

Voorts, waar verzoekende partij nog naar informatie over illegale pushbacks verwijst heeft dit geen uitstaans met de situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, met name een Dublin-terugkeerder waarbij de Roemeense autoriteiten hun akkoord hebben gegeven voor de overname.

2.12. Waar de verzoekende partij zich voorts beklaagt over de gang van zaken inzake haar persoonlijk onderhoud, wijst de Raad erop dat verzoekende partij eraan voorbij gaat dat uit het administratief dossier blijkt dat zij in het kader van haar persoonlijk onderhoud wel degelijk de kans heeft gehad elementen gelieerd aan haar grondrechten aan te voeren teneinde de overdracht naar Roemenië te verhinderen en dit voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing. Tijdens het Dublinverhoor werd aan de verzoekende

partij gevraagd vanwege welke specifieke redenen zij besloot asiel aan te vragen in België en of zij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling redenen had om zich te verzetten tegen een overdracht naar Roemenië in het kader van de Dublin III-verordening. Tevens werd er geïnformeerd naar de gezondheids- en familiale toestand van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij niet op voldoende wijze de mogelijkheid heeft gekregen om haar bezwaren kenbaar te maken of dat zij niet de kans kreeg om informatie te verschaffen aangaande enig relevant element – er werd immers aan het eind van het gehoorverslag nog de open vraag gesteld: *“Andere nuttige informatie:”* - noch dat zij na dit gehoor niet de mogelijkheid heeft gehad om nog bijkomende elementen kenbaar te maken aan de verwerende partij.

Uit het voormelde blijkt dat de verzoekende partij een persoonlijk onderhoud heeft gekregen, dat zij werd gewezen op de toepassing van de Dublin III-verordening en op het feit dat Roemenië de verantwoordelijke lidstaat is, dat zij haar bezwaren heeft kunnen uiten tegen een overdracht naar Roemenië en dat zij de mogelijkheid heeft gekregen om relevante informatie te verschaffen. Haar betoog dat het na het overnameverzoek en de aanvaarding ervan door Roemenië te laat was om te bekijken of België toch verantwoordelijk was of toepassing kon maken van de soevereiniteitsclausule gaat niet op. Dit blijkt ook uitdrukkelijk uit de motieven van de bestreden beslissing waarbij rekening werd gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij en de algemene situatie en uiteengezet werd waarom Roemenië toch als verantwoordelijke lidstaat moet worden beschouwd. De verzoekende partij maakt thans geenszins concreet aannemelijk dat zij niet op voldoende wijze de mogelijkheid heeft gekregen om haar bezwaren kenbaar te maken of dat zij niet de kans kreeg om informatie te verschaffen aangaande haar persoonlijke situatie in het licht van de toepassing van de criteria van de Dublin-III-verordening.

De Raad wijst tevens op het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 en dat garanties inhoudt voor vreemdelingen die een asielaanvraag indienen. Uit artikel 2 van het bovenvermeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 blijkt dat aan elke asielzoeker een algemene informatiebrochure, opgesteld in een taal waarvan hij redelijkerwijze kan worden geacht deze te begrijpen, ter beschikking gesteld wordt op het moment waarop hij een asielaanvraag indient overeenkomstig de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51 van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 3 van voormeld koninklijk besluit blijkt dat deze algemene informatiebrochure minstens inlichtingen bevat over de volgende onderwerpen:

1° het verloop van de asielprocedure;

2° de toepassing van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend en de gevolgen die daaruit kunnen voortvloeien met inbegrip van de beroepsmogelijkheden.

Uit het administratief dossier blijkt dat een exemplaar van voormelde informatiebrochure op 21 april 2023 ter beschikking werd gesteld van verzoekende partij. Zij ondertekende immers het ontvangstformulier op voormelde datum.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorts voorhoudt kan uit artikel 5 van de Dublin III-verordening geenszins de verplichting gelezen worden om het gehoor steeds vooraf te laten gaan aan het overname- of terugnameverzoek. Verder moet conform artikel 5, 2, c) van de Dublin III-verordening het persoonlijk onderhoud tijdig plaatsvinden en *“in elk geval voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.”* Verzoekende partij toont geenszins aan dat deze bepaling in casu niet gerespecteerd werd nu zij gehoord werd op 21 april 2023 waarbij zij alle relevante elementen heeft kunnen aanbrengen en dit voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing.

Verder blijkt dat de verwerende partij na de indiening van het verzoek tot internationale bescherming op 21 november 2022, binnen de voorziene tijdslimiet in artikel 21 van de Dublin III-verordening, op 5 januari 2023 het overnameverzoek gericht heeft tot de Roemeense autoriteiten. Na de aanvaarding door de Roemeense autoriteiten op 28 maart 2023 werd verzoekende partij gehoord op 21 april 2023 én dit vooraleer de bestreden beslissing werd getroffen.

Verzoekende partij, die zelf hamert op het belang van een persoonlijk gehoor en het feit dat de verwerende partij met de gegevens daaruit rekening moet houden, kan niet gevolgd worden dat de verwerende partij onredelijk lang heeft gewacht of met miskennen van hetgeen bepaald in artikel 26.1 van de Dublin III-

verordening heeft gehandeld. Verzoekende partij laat voorts ook na te duiden op welke wijze artikel 27 van de Dublin III-verordening zou geschonden zijn.

Zij toont met haar betoog geen schending aan van de artikelen 4, 5, 7, 21 of 23 van de Dublin III-verordening.

2.13. Verzoekende partij betoogt in een zesde onderdeel dat een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. Zij meent dat een beschermenswaardig gezinsleven met haar broer voorligt.

2.14. Waar verzoekende partij meent dat zij in België een beschermenswaardig familieleven heeft met haar broer, benadrukt de Raad dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) reeds meermaals geoordeeld heeft dat een beschermenswaardige familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij in Afghanistan altijd met haar broer heeft samengewoond en zij aldus een gezin vormen.

Met dergelijk betoog toont de verzoekende partij echter niet aan afhankelijk te zijn van haar broer of omgekeerd gelet op de feitelijke gegevens die haar zaak kenmerken. Immers blijkt dat haar broer reeds in 2020 uit Afghanistan is vertrokken en verzoekende partij pas twee a drie maanden voor de machtsovername door de taliban uit Afghanistan is vertrokken. Tot dan woonde de verzoekende partij bij haar vader en twee andere kinderen van het gezin. Uit niks blijkt dat zij als volwassen persoon niet in staat is een zelfstandig leven te leiden. Haar betoog dat zij zich verzet tegen de vastgestelde meerderjarigheid laat niet toe anders te oordelen en haar toch als minderjarige te beschouwen. Er blijkt op grond van de gegevens uit het administratief dossier dat verzoekende partij in staat was voor haar komst naar België zelfstandig te leven, minstens wordt niet aangetoond dat zij al afhankelijk was van de in België verblijvende broer. Verder blijkt ook niet dat verzoekende partij in België samenwoont met haar broer. Bovendien, zelfs al zouden zij samenwonen, dan nog dient vastgesteld dat het gegeven dat een meerderjarige samenwoont met een verwant familielid, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven (cf. EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, § 32). De stelling dat zij beiden jongvolwassenen zijn laat in casu, gelet op de feitelijke gegevens, geenszins toe vast te stellen dat zij met haar broer een beschermenswaardige gezinsrelatie heeft. Haar verwijzing naar rechtspraak dienaangaande is in casu niet dienstig.

De Raad kan de verwerende partij volgen dat niet blijkt dat zij als gezinslid in de zin van artikel 2, g) van de Dublin III-verordening kan worden beschouwd.

2.15. Artikel 26 van de Dublin III-verordening luidt verder als volgt:

“Kennisgeving van een overdrachtsbesluit

1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

2. Het in lid 1 bedoelde besluit bevat informatie over de beschikbare rechtsmiddelen, waaronder het recht om te verzoeken om opschortende werking, indien van toepassing, alsmede de termijnen om van de beschikbare rechtsmiddelen gebruik te maken; in het besluit wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de betrokkene zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden.

De lidstaten zien er op toe dat aan de betrokkene, samen met het in lid 1 bedoelde besluit, informatie wordt meegedeeld over personen of instanties die hem rechtsbijstand kunnen verlenen, indien die informatie hem niet eerder is verstrekt.

3. Wanneer de betrokkene niet door een juridisch adviseur of een andere raadsman wordt bijgestaan of vertegenwoordigd, stellen de lidstaten hem van de voornaamste elementen van het besluit, die altijd informatie omvatten over de beschikbare rechtsmiddelen en de termijnen om daarvan gebruik te maken, in kennis in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijs kan worden verondersteld dat hij die begrijpt”

Waar verzoekende partij kritiek uit op het feit dat haar niet werd meegedeeld waar en wanneer zij zich in de verantwoordelijke lidstaat moet melden, gaat zij eraan voorbij dat de bestreden beslissing gepaard ging met een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op haar gedwongen overdracht aan Roemenië. Zo wordt ook in de bestreden beslissing vermeldt: *“Betrokkene zal teruggeleid worden naar De Roemeense autoriteiten”*. Bijgevolg lag op het moment van het treffen van de bestreden beslissing niet de situatie zoals voorzien in artikel 26, tweede lid van de Dublin III-verordening voor, met name het geval waarin verzoekende partij zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat moet begeven. Zij toont dan ook geen schending aan van voormelde bepaling.

Daarenboven wijst de Raad er nog op dat uit de recente informatie die de verwerende partij op 3 en 9 augustus 2023 overgemaakt heeft aan de Raad blijkt dat verzoekende partij vrijgesteld werd op 5 juli 2023 en dat zij al op 27 juni 2023 in bezit werd gesteld van een doorlaatbewijs waarbij verzoekende partij wordt meegedeeld dat zij zich in Boekarest dient aan te melden voor 3 augustus 2023. Zodoende heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met hetgeen gesteld in artikel 26, tweede lid van de Dublin III-verordening.

2.16. Alles in overweging genomen is de Raad van oordeel dat de verwerende partij na een zorgvuldig onderzoek van zowel de algemene situatie in Roemenië voor verzoekers van internationale bescherming, als van verzoekende partij haar individuele situatie niet op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie kon komen dat, ondanks enkele kritische opmerkingen in het gehanteerde AIDA-rapport, niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij door overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij kon eveneens niet op kennelijk onredelijke wijze, noch op onzorgvuldige wijze besluiten dat er geen grond is om toepassing te maken van artikel 17 van de Dublin III-verordening. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt. De Raad acht de bestreden beslissing ook afdoende gemotiveerd. Een schending van de door de verzoekende partij op ontvankelijke wijze aangehaalde bepalingen en beginselen blijkt niet.

2.17. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend drieëntwintig door:

S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER